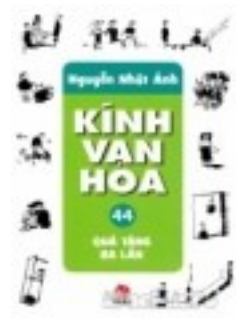

Kính vạn hoa - Tập 44 - Quà tặng ba lần

Contents

Kính vạn hoa - Tập 44 - Quà tặng ba lần	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	11
5. Chương 05	16
6. Chương 06	20
7. Chương 07	24
8. Chương 08	29
9. Chương 09	34
10. Chương 10	39

Kính vạn hoa - Tập 44 - Quà tặng ba lần

Giới thiệu

Hưng sún nghe Tùng em của nhỏ Hạnh kể về những món quà Noel của ông già Noel dành tặng. Cậu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-44-qua-tang-ba-lan>

1. Chương 01

Chương 1

Lúc bảy giờ, nói chính xác là lúc sáu giờ bốn mươi lăm, tức là khi cả nhà vừa ăn cơm tối xong, thì thằng Tùng bắt đầu làm chuyện lạ.

Nó lôi chiếc giày thể thao ra ngoài phòng khách, bật đèn sáng trưng, cầm bàn chải ngồi cặm cùi đánh tới đánh lui.

Thằng Tùng tự dưng lôi giày ra đánh đã là chuyện lạ. Lại đánh một chiếc giày mà mẹ nó mới đánh hôm qua là chuyện lạ thứ hai.

Làm một việc mà có tới hai chuyện lạ bắt buộc người chung quanh phải chú ý.

Nhỏ Hạnh hỏi:

- Em làm gì thế hở Tùng?

Thằng Tùng có vẻ không thích người khác để ý đến công việc của mình. Nó lầu bàu:

- Thấy rồi mà chị còn hỏi!

Tùng tưởng đáp thế là hay lắm. Nó không hiểu trong trường hợp này, chính là vì thấy rồi nên chị nó mới hỏi. Vì nhỏ Hạnh thực tình không biết em mình đánh giày để làm gì. Cũng có thể ngày mai lớp Tùng có giờ thể thao, nhưng nếu như vậy nó phải đánh cả hai chiếc. Đằng này nó chỉ đánh có mỗi một chiếc.

Nhỏ Hạnh thắc mắc quá. Nó ngồi xuống cạnh em, thò lỗ mắt ngắm nghía. Ngồi nhìn một lát, nó buột miệng bâng quơ:

- Sạch lắm rồi!

Tùng làm như chẳng nghe chị mình nói gì. Nó bặm môi đưa mạnh bàn chải, đầu càng lúc càng cúi thấp.

Ở dưới bếp đi lên, dì Khuê lập tức đưa tay bưng mặt:

- Trời đất, dì có nhìn lộn không vậy hở Tùng?

Tùng ngược bộ mặt cau có:

- Dì ...

- Đừng có làm mặt như thế với dì! – Dì Khuê mỉm cười, trêu già – Bất cứ ai nhìn thấy cảnh này cũng sẽ sững sốt như dì thôi ...

Tùng không để dì nói hết câu. Nó đứng bật dậy, cầm chiếc giày đi một mạch ra cửa. Trông nó có vẻ bực bội lắm, nhưng nếu nhìn kỹ hai vành tai đang ửng đỏ của nó, có thể tin rằng cái phần bực bội chỉ chiếm có một phần trăm trong lòng nó. Chín mươi chín phần trăm còn lại là sự ngượng ngùng.

Cũng tại thằng Tùng cả thôi, một đứa biếng nhác như nó tự nhiên làm một cái chuyện không mơ thấy nổi là lôi giày ra đánh làm sao không bị mọi người trêu chọc.

À quên, nói mọi người là không hoàn toàn chính xác. Ba không trêu chọc Tùng. Ở ngoài hành lang đi vào, thấy Tùng đang đứng dựa lan can với chiếc giày và bàn chải trên tay, bà vuốt tóc nó, tùm tùm:

- Siêng quá há, con trai!

Ba nói vậy, dĩ nhiên ba biết Tùng đánh giày để làm gì.

Cho nên khi ba vào nhà, nhỏ Hạnh hỏi:

- Thằng Tùng làm gì vậy hở ba?

Ba liền nheo nheo mắt:

- Ồ, con không nhớ bây giờ là tháng mấy sao?

- Tháng mười hai.

- Phải rồi, – ba gật đầu và tiếp tục giọng bí hiểm – con không nhớ bây giờ là ngày mấy sao?

Nhỏ Hạnh đáp, vẫn không hiểu gì cả:

- Ngày mười bảy.

Ba cười:

- Cho nên thằng Tùng nhà mình mới o bế chiếc giày.

Nhỏ Hạnh chẳng thấy mối liên quan nào giữa việc làm của thằng Tùng và ngày tháng vừa nêu cả. Nó không hiểu tại sao ba nó lại dùng từ “cho nên”. Nó bóp trán, lẩm bẩm:

- Mười bảy tháng mười hai ...

Dì Khuê thình lình reo lên:

- A, dì nhớ rồi! Còn một tuần lễ nữa là đến Noel.

Ba hấp háy mắt khi nhìn nhỏ Hạnh:

- Vậy đó, con gái.

Bây giờ thì nhỏ Hạnh đã nhớ ra rồi. Và nó mỉm cười: Thì ra thằng oắt Tùng đang chuẩn bị vôi quà của Ông già Noel.

Năm nào cũng vậy, cứ gần đến lễ Giáng sinh là thằng Tùng nắn nót viết thư cho Ông già Noel. Trong thư, Tùng kể đủ thứ chuyện, nào là năm vừa rồi nó chăm học ra sao, nó ngoan ngoãn vâng lời ba mẹ, vâng lời dì Khuê và chị Hạnh như thế nào. Tùng “kê khai thành tích” tỉ mỉ lắm, tại nó sợ Ông già Noel quanh năm bận đi thăm thú khắp nơi, sẽ lơ đãng không nhớ hết những chuyện tốt của nó.

Tất nhiên, Tùng cũng giấu biến một vài chuyện. Chẳng hạn cái tật lười biếng, thực tình là Tùng cố khắc phục nhưng kết quả chẳng khá lên được bao lắm.

Viết thư xong, Tùng gấp lại ngay ngắn, phẳng phiu và cho vào phong bì cẩn thận. Chỗ người gửi, dĩ nhiên Tùng ghi tên mình, có địa chỉ nhà ở làng hoàng. Chỗ người nhận, bắt buộc phải là thế này:

Kính gửi

Ông già Noel

Ở trên trời

Đó là ba “tham mưu” cho Tùng. Ba bảo:

- Ông già Noel đương nhiên là ở trên trời rồi.

- Ghi cụt ngắn như vậy, ông ấy có nhận được không hở ba? – Tùng lo lắng hỏi lại.

- Được chứ con! – Ba trấn an – Ông ấy đã nhận bao nhiêu thư như thế này rồi.

Sau đó, ba nhét lá thư của Tùng vào túi áo, bảo là sẽ bỏ ngay vào thùng thư bưu điện.

Nghe vậy, Tùng lại băn khoăn:

- Bưu điện đâu có chuyển thư lên trời được hở ba?

- Bưu điện dĩ nhiên không thể chuyển thư lên trời được. Nhưng cứ sắp đến lễ Giáng sinh, đêm nào Ông già Noel cũng rảo khắp các thùng thư bưu điện để lấy đi những lá thư trẻ em gửi cho mình.

Dĩ nhiên Tùng chẳng nghi ngờ gì những điều ba nói. Vì sáng hôm sau đêm Giáng sinh, bao giờ Tùng cũng nhận được quà Ông già Noel gửi cho mình.

Tùng đã đọc nhiều mẩu chuyện về Ông già Noel. Rằng suốt năm ông lang thang khắp trái đất để theo dõi trẻ em, xem đứa nào ngoan, đứa nào hư. Để đến cuối năm, vào dịp Giáng sinh, đúng nửa đêm ông vác một túi quà to ơi là to, lên vào nhà những trẻ em nghèo và những trẻ em ngoan để tặng những gói kẹo, những món đồ chơi xinh xắn.

Trong sách người ta bảo ông thường chui vào nhà theo đường ống khói. Nhưng nhà Tùng lại không có ống khói. Ba nói:

- Không sao! Ông ấy sẽ leo qua cửa sổ.

Trong sách người ta cũng bảo ông có thói quen đặt quà vào giày. Thế là Tùng vôi ba mẹ mua giày. Rồi nó cẩn thận treo giày lơ lửng nơi cửa sổ. Năm đó Tùng mới học lớp hai.

Lần đầu tiên đợi quà, Tùng hồi hộp ghê lắm. Nó cứ sợ Ông già Noel không nhận được lá thư của nó. Ba nó từng gửi thư cho chú nó, nhưng khi gặp nhau, chú nó bảo là không nhận được. Có nghĩa là chuyện thất lạc thư từ thỉnh thoảng vẫn xảy ra. Chắc, chắc là không đến nỗi nào, Tùng cắn chặt góc mền trong miệng và tự nhủ, ba đã bảo rồi, rằng Ông già Noel không giống như chúng ta, ông không ngồi đợi thư chuyển đến tận tay mình (dĩ nhiên rồi, vì các chú phát thư có biết ông ở đâu mà chuyển!), ông tự mình đi lục lọi các thùng thư, như vậy thì không thể có chuyện thất lạc được.

Nhưng khi nỗi sợ đó lắng xuống, lòng Tùng lại mọc ra nỗi sợ khác. Tùng không rõ Ông già Noel có biết chuyện nó là chúa biếng nhác hay không. Tùng cố tình không nhắc đến điều đó trong thư nhưng nó tin thế nào ông cũng biết việc nó chuyên đùa đẩy mọi chuyện trong nhà cho chị Hạnh. Khi nghe ba bảo Ông già Noel không thích những trẻ lười, Tùng lo ngay ngáy. Nó nhất định sang năm nó sẽ cố, nó sẽ khá hơn. Nhưng dấu sao đó cũng là chuyện sang năm, còn năm nay thì nó đã trot lười mất rồi. Vì vậy mà đêm Giáng sinh năm đó, Tùng leo lên giường nằm một hồi lâu, vẫn không sao dễ giấc được. Phải lâu, lâu lắm, mắt nó mới chịu riu lại.

Sáng hôm sau, vừa mở mắt Tùng đã tót ngay lại chỗ cửa sổ. Và nó reo lên hớn hở khi trông thấy một gói quà bọc giấy kính màu đang cột lủng lẳng nơi chiếc giầy.

Khi nỗi mừng rỡ dịu xuống, Tùng cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng Tùng chỉ ngạc nhiên một chút xíu thôi. Rồi nó hiểu ngay tại sao Ông già Noel không làm giống như những gì nó đọc được trong sách. Chẳng qua là món quà to quá, ông không đặt vào trong giày được nên phải cột vào sợi dây giày của nó.

Tiếng reo của Tùng đánh thức cả nhà dậy. Mẹ dụi mắt hỏi:

- Gì ồn ào thế con?

Tùng huơ gói quà trước mắt mọi người, mắt long lanh:

- Ông già Noel tặng quà cho con nè.

Mẹ tươi cười:

- Thế à. Như vậy có lẽ ông ấy đã biết năm vừa rồi con đã thăng mười bậc trên bảng xếp hạng.

Ba gật gù:

- Và nói chung là có dấu hiệu ngoan hơn.

Chỉ nhỏ Hạnh là không khen Tùng. Nó nhún vai:

- Đây là có sự xí xóa. Chứ nếu xét về mặt lao động, em sẽ chẳng nhận được món quà nào đâu.

Tùng không buồn cãi nhau với chị. Lòng nó đang tràn ngập hân hoan. Lúc này, thậm chí nhỏ Hạnh có cốc đầu nó, nó cũng sẽ nhe răng cười khi khi.

Dì Khuê vuốt tóc Tùng:

- Dù sao thì cháu cũng không đến nỗi nào. Nhưng nếu sang năm, cháu siêng năng hơn thì chắc gói quà sẽ to hơn.

Năm sau, rồi năm sau nữa, Tùng vẫn được Ông già Noel tặng quà. Đúng như dì Khuê nói, những lần sau, ông tặng cho Tùng nhiều kẹo bánh hơn, nhiều đồ chơi hơn. Vì Tùng đã dần dần bỏ được tật lười biếng. Bỏ dần dần thôi, chứ không thể bỏ ngay. Vì trong những tật xấu của con người, tật biếng là cái tật quấy rối nhất, vì vậy buộc phải chia tay với nó, Tùng cứ dùng dằng, cảm thấy không nỡ.

Những năm về sau này, Tùng cố thức thật khuya vào đêm Giáng sinh. Tùng ước ao được tận mắt nhìn thấy Ông già Noel trôi qua cửa sổ với túi quà khệ nệ trên vai, và quan trọng hơn Tùng muốn được cảm ơn ông và hứa với ông những điều tốt đẹp mà nó tin rằng ông sẽ hài lòng.

Nhưng chả lần nào Tùng gặp được ông. Lần nào nó cũng nằm quay mặt về hướng cửa sổ, và lần nào nó cũng thiếp đi trước khi nhìn thấy ông hiện ra.

Ba an ủi:

- Con không cần phải nói lời cảm ơn với Ông già Noel. Con chăm học, lễ phép, siêng năng, tốt với mọi người là ông ấy vui rồi.

Tất nhiên, không đợi ba nói ra Tùng mới biết điều đó. Trong thực tế, Tùng đã cố trở thành một đứa trẻ chăm học, lễ phép và đặc biệt là siêng năng. Tùng cũng biết Ông già Noel không cần đến lời cảm ơn của nó. Nhưng nó vẫn muốn được gặp ông biết bao. Năm nay, đã lên lớp năm, Tùng vẫn háo hức chờ đến đêm Giáng sinh, háo hức đánh bong chiếc giày của mình và nôn nao chờ đến lúc treo nó lên cửa sổ. Y như thể lần đầu.

2. Chương 02

Chương 2

Tùng đánh đi đánh lại mãi chiếc giày. Chốc chốc, nó đưa chiếc giày lên sát mắt, gần đến mức mũi nó ngửi thấy cả mùi da thuộc. Nó ngoẹo cổ sẫm soi một hồi rồi thấy không hài lòng, nó lại hạ xuống, đánh tiếp.

Tùng vừa chà bàn chải vừa nghĩ lung. Nó biết điểm yếu của nó. Nó biết nó chưa thật đã siêng lắm. Tất nhiên so với mấy năm trước, nó đã đỡ đi nhiều. Nó ít đùn đẩy việc nhà cho chị Hạnh hơn. Chả rõ Ông già Noel có biết chút xíu nào về sự tiến bộ của mình không nhỉ! Tùng bắn khoăn nhủ bụng và lại cần mẫn đưa bàn chải. Cái việc nó bắn khoăn và việc nó bậm môi đánh giày tưởng là hai chuyện chẳng bà con gì với nhau thực ra lại liên quan vô cùng mật thiết. Là vì Tùng đang nghĩ: Nhìn thấy chiếc giày sạch bong như thế này, chắc chắn Ông già Noel biết là mình đã phải cặm cụi như thế nào. Chắc chắn ông sẽ rất hài lòng về mình. Chắc vậy, vì theo dõi và quan sát trẻ em trên toàn thế giới là nhiệm vụ xưa nay của ông mà! Tùng vẫn vợ nghĩ và trong khi mãi mê với những viễn ảnh xán lạn trong đầu, nó không hề biết ngay lúc đó có một cặp mắt đang tò mò theo dõi và quan sát nó thật.

Người đang nhìn chăm chăm thẳng Tùng mặt mày non choẹt, đương nhiên không có râu, vì vậy cũng đương nhiên không phải là Ông già Noel rồi.

Nó là hàng xóm của Tùng. Nó ở ngay tầng trệt bên dưới. Nó là con cô Bốn Loan. Cho nên, nó là thằng Hưng sún đứt đuôi đi rồi.

Hưng sún được mẹ phái lên nhà Tùng hỏi mượn cái kềm về sửa vòi nước máy. Nhưng mới lên khỏi cầu thang, thấy thẳng Tùng đứng hí hoáy đánh giày ngay giữa hành lang, nó liền khựng lại.

Hưng sún khựng lại, há hốc miệng nhưng không thốt được tiếng nào. Vì cũng như dì Khuê và nhỏ Hạnh lúc nãy, nó thấy cảnh tượng trước mắt nó sao mà lạ quá.

Thằng Tùng tự mình đánh giày, chuyện nó chưa nghe ai nói tới chứ đừng nói là nhìn thấy. Hưng sún lẳng lặng đứng nhìn một lúc, rồi cuối cùng không nén được, nó mon men lại gần.

Nghe tiếng động, Tùng ngẩng lên. Khi nhận ra Hưng sún đang đứng bên cạnh thô lỗ mắt nhìn, Tùng lập tức cúi xuống làm việc tiếp, ra vẻ ta đây đang bận rộn ghê lắm, nhà người biết điều thì đi chỗ khác chơi, đừng có quấy rầy ta.

Hưng sún làm gì mà không hiểu ý Tùng. Nhưng thái độ của Tùng kích thích óc tò mò của nó ghê gớm. Nó chẳng những không “đi chỗ khác chơi” mà còn nhích gần hơn nữa.

Rồi nó dè dặt hỏi:

- Mày đang đánh giày hở?

Tùng hừ mũi:

- Chứ chẳng lẽ theo mày, cái tao đang cầm trên tay là chiếc nón?

Mới hỏi câu đầu tiên đã bị kê ngay tủ đứng vào miệng. Hưng sún tức anh ách. Nhưng nó chẳng đại gì gây gổ với thằng Tùng trong lúc này. Nó đang còn cả khối câu muốn hỏi.

- Tao chỉ hỏi thế thôi mà! – Hưng sún nói, giọng nhún nhường.

Cúi đầu ngẫm nghĩ chiếc giày một lúc, Hưng sún lại ngập ngừng lên tiếng:

- Thế mày đánh giày làm gì mà chỉ đánh có một chiếc thế?

- Sắp tới Noel rồi.

Câu trả lời của thằng Tùng khiến Hưng sún ngỡ ra. Nó chẳng thấy có gì ăn nhập giữa hai chuyện này cả.

- Mày nói sao? – Hưng sún ngơ ngác hỏi lại.

- Tao bảo là sắp tới Noel rồi.

Hưng sún vẫn ù ù cạc cạc. Nó ngẫm nghĩ một hồi rồi chớp mắt:

- Thế mày đánh giày để đi chơi Noel à?

- Mày cố tình trêu tao hở? – Tùng nói giọng bất bình – Chẳng ai lại đi chơi với một chiếc giày cả. Tao đánh giày là để treo lên cửa sổ.

Hưng sún lại thộn mặt. Nó có cảm tưởng chính nó mới là người bị trêu:

- Mày đừng đùa! Ai lại đánh giày để treo lên cửa sổ!

Tùng nheo mắt nhìn Hưng sún:

- Thế không treo giày thì mày treo gì lên cửa sổ vào đêm Giáng sinh? Mày treo nguyên một cái túi xách chắc?

Cho tới lúc này, Hưng sún vẫn chưa hiểu thằng bạn mình muốn nói tới chuyện gì. Nó đưa tay gãi đầu sờn sột:

- Tao chưa bao giờ treo túi xách lên cửa sổ. Tóm lại là tao chẳng treo gì cả.

Lần này thì chính Tùng là người ngạc nhiên. Nó mở to mắt:

- Nếu thế thì Ông già Noel sẽ bỏ quà vào đâu?

- Ông già Noel ư?

- Chứ còn ai! Giáng sinh năm nào mà ông ấy chẳng đi từng nhà tặng quà cho trẻ em.

- Ôi, thật thế hở? – Tiết lộ của Tùng làm Hưng sún ngỡ ngàng quá đỗi – Trước nay tao cứ tưởng đó là chuyện bịa.

- Hà hà, thế thì mày nhầm to rồi! – Tùng đập tay lên ngực, vẻ hãnh diện – Tao đây này, năm nào tao cũng được Ông già Noel tặng quà.

Hưng sún nhìn chiếc giày trên tay bạn, liếm môi hỏi:

- Ông già Noel bỏ quà vào trong chiếc giày này à?

- Không! – Tùng dong đưa chiếc giày – Ông ấy không bỏ vào giày mà cột vào dây giày. Vì quà của ông ấy vừa nhiều lại vừa to, mà giày của tao thì nhỏ.

- Năm nào cũng thế hở?

- Ừ, năm nào cũng thế.

Hưng sún long lanh mắt:

- Hay quá! Thế thì Giáng sinh năm nay tao cũng sẽ kiếm một chiếc giày treo lên cửa sổ. Hi hi, rồi tao cũng sẽ được tặng quà.

Nói xong, Hưng sún vui vẻ dậm bước. Nhưng Tùng đã kịp gọi giật:

- Ê, còn một chuyện nữa!

Hưng sún quay người lại, giọng lo lắng:

- Chuyện gì?

- Chuyện này quan trọng lắm! – Tùng nghiêm nghị – Thực ra không phải đứa trẻ nào cũng được Ông già Noel tặng quà đâu.

Dừng lại một lát để Hưng sún hoang mang chơi, Tùng mới thông thả giải thích:

- Ông ấy chỉ tặng cho những trẻ nghèo và những trẻ ngoan thôi.

Tùng hất đầu về phía bạn:

- Thế mày có phải là trẻ em nghèo không?

Hưng sún chà tay lên trán, ngập ngừng:

- Tao cũng không rõ lắm. Để tao về tao hỏi lại mẹ tao.

- Tao đùa đấy! – Tùng toét miệng cười – Dĩ nhiên mày không phải là trẻ em nghèo rồi. Nhà mày đâu có nghèo!

Hưng sún chớp mắt:

- Nhà tao không có xe Dream.

- Như thế chưa thể gọi là nghèo.

- Cũng không có đầu máy video.

Tùng nhún vai:

- Vẫn chưa nghèo.

Hưng sún nuốt nước bọt:

- Máy giặt cũng không.

Tùng lắc đầu:

- Cũng không phải là nghèo.

Hưng sún lộ vẻ dăm chiêu. Nó nhúu mày cố nhớ xem nhà nó còn thiếu những thứ gì. Thiếu thứ gì mới được liệt vào hạng nghèo há?

Thấy Hưng sún nghĩ ngợi lâu lắc, Tùng sốt ruột quá, giải đáp luôn:

- Nhà nghèo là hằng ngày cơm không đủ ăn cơ!

Nó đặt tay lên vai Hưng sún:

- Buổi trưa mày có ăn cơm không?

- Có.

- Buổi tối mày có ăn cơm không?

- Có.

- Buổi sáng mày có ăn cơm không?

- Không.

- Xạo đi mày.

- Thật mà! – Hưng sún gãi chót mũi – Buổi sáng tao ăn bánh mì.

Tùng cười hì hì:

- Bánh mì ngon gấp mấy lần cơm. Vậy là nhà mày giàu sụ.

Hưng sún đỏ mặt:

- Làm gì có!

Tùng đập tay lên lưng bạn:

- Nhưng không sao! Không nhất thiết phải là trẻ em nghèo. Nếu mày là đứa trẻ ngoan thì vẫn được Ông già Noel tặng quà.

Tùng nheo mắt:

- Nhưng về khoản này thì tao nghi lắm.

Hưng sún hít vào một hơi:

- Lúc nào tao cũng vâng lời mẹ tao.

- Thật không?

- Thật.

- Thế ở trên lớp mày có vâng lời thầy cô không?

- Có.

Tùng ngẫm nghĩ một lúc rồi chép miệng:

- Như thế vẫn chưa thể gọi là ngoan.

Lời phán xanh dờn của Tùng khiến Hưng sún bất giác thót bụng lại:

- Thế sao mới gọi là ngoan?

Tùng nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Còn phải biết giúp đỡ bạn bè.

- Tao có giúp đỡ bạn bè.

- Tao không tin.

- Thật mà! – Hưng sún khịt khịt mũi – Ở trên lớp tao có cho tụi nó mượn gôm, mượn thước ...

- À, nhưng đó là bạn trên lớp. Còn bạn ở nhà?

- Bạn ở nhà?

- Ủ. Như tao chẳng hạn. Tao có thấy mày giúp đỡ gì tao đâu! – Giọng thẳng Tùng tỉnh quái.

- Mày ấy hở? – Hưng sún bối rối – Tại mày không nhờ vả. Nếu mày ...

- Thế tao nhờ chuyện gì mày cũng làm phải không? – Tùng nhanh nhẩu cướp lời.

Hưng sún gật đầu, quả quyết:

- Dĩ nhiên rồi.

Xác nhận của Hưng sún khiến mặt Tùng nở ra. Nó gõ gõ ngón tay lên trán:

- Được rồi. Để từ từ tao nghĩ ra. Thế nào rồi cũng có khối chuyện nhờ mày.

- Mày cứ nghĩ đi! Còn bây giờ tao nhờ mày trước.

Tùng trở mặt:

- Gì thế?

Hưng sún toét miệng cười:

- Vào nhà lấy cho tao mượn cái kềm.

3. Chương 03

Chương 3

Bữa đó, khi đưa cái kèm cho Hưng sún, Tùng không quên dặn:

- Mày còn phải viết thư cho Ông già Noel nữa. Phải kể ra cho ông ấy biết mày ngoan như thế nào. Viết xong, đưa cho tao.

Lời dặn của Tùng làm Hưng sún lo ngay ngáy.

Tối hôm đó, Hưng sún xé tập, ngồi cặm cụi viết được nửa trang. Nó có bao nhiêu chuyện tốt để kể. Nhưng vẫn thấy lo lo. Vì nó vẫn thấy còn thiếu cái khoản giúp đỡ bạn bè hàng xóm, cụ thể là thằng Tùng.

Sáng sớm hôm sau, mới bảnh mắt Hưng sún đã đứng trước cửa nhà bạn, kêu tướng:

- Tùng ơi Tùng!

Tùng chạy ra, toe toét:

- Tao đang định đi kiếm mày, mày đã lên đây!

- Sao? – Hưng sún hồi hộp – Mày đã nghĩ ra chuyện gì nhờ tao rồi hử?

- Ừ.

- Chuyện gì thế?

- Mày ra sau hè lựa vài trái ổi chín hái lên cho tao ăn với.

Tướng gì! Hưng sún thở phào. Cây ổi này là của nhà Tùng, lúc trước trồng trên mái tôn dọc hành lang dẫn ra sau bếp. Vì mẹ Hưng sún sợ sập mái tôn nên dì Khuê mới đưa cây ổi xuống sân nhà Hưng sún. Từ ngày được bứng ra khỏi chậu, trồng thẳng xuống sân, cây ổi lớn nhanh như thổi, trái ra chi chít. Ổi của nó hái lên cho nó là chuyện đương nhiên rồi! Hưng sún nghĩ bụng và ba chân bốn cẳng chạy về nhà.

Một lát, nó cầm lên ba trái ổi vui vẻ đưa cho bạn.

Tùng bấm móng tay lên vỏ ổi:

- Chín chưa hử mày?

- Chín rồi.

Tùng đưa trái ổi lên miệng, cắn một miếng. Nó vừa nhai rau rầu vừa xuýt xoa:

- Ngon quá!

Tùng “thanh toán” trái ổi trong nháy mắt. Nó “hô biến” trái ổi thứ hai cũng nhanh không kém.

Khi đưa trái ổi thứ ba lên miệng, bất chợt bắt gặp ánh mắt thèm thuồng của Hưng sún, nó liền chìa trái ổi cho bạn, cười lớn lên:

- À quên, phần của mày nè!

- Mày ăn đi! – Hưng sún lắc đầu.

Tùng ngạc nhiên:

- Sao mày không ăn? Ổi ngon lắm!

Hưng sún liếm môi:

- Tao mới ăn bánh mì xong, bụng còn no kénh!

Như để chứng minh, Hưng sún kéo áo lên, vỗ tay bồm bộp lên bụng.

Tùng nhìn cái bụng chang bang của bạn, gật gù:

- Ừ, bụng mày căng như mặt trống ấy!

Trong khi thằng Tùng đưa trái ổi lên miệng cắn ngon lành thì Hưng sún quay đầu đi chỗ khác, nuốt nước bọt đánh “ực” một cái. Tại vì nó thèm quá. Tại vì từ khi thức dậy đến giờ nó đã kịp ăn gì đâu. Vừa leo xuống khỏi giường, nó đã vội vàng chạy ra vòi nước rửa mặt rồi lật đật phóng lên đây, ổ bánh mì mẹ nó đặt ngay giữa bàn nó cũng không kịp liếc mắt.

Lúc này, khi vén áo lên, Hưng sún phải cố hít hơi thật đầy để thằng Tùng tưởng nó no thật, trong khi thực ra nó đang đói meo.

Nhưng Hưng sún thà nhịn cơn thèm chứ nhất quyết không ăn trái ổi Tùng đưa. Nó đã tính rồi: Hái lên cho bạn ba trái mà mình ăn mất một trái thì chưa phải là tốt bụng lắm. Như vậy thì thành tích giúp bạn của nó sẽ bị mẻ một miếng lớn.

Tùng ăn gần hết trái ổi thứ ba thì sực nhớ ra:

- Ủa, sáng sớm mày chạy lên tìm tao chi vậy?

- À à, – Hưng sún lúng túng – tao lên chơi vậy thôi. Với lại để xem mày đã nghĩ ra chuyện gì ... nhờ tao chưa ...

- Ra vậy! – Tùng cười tít mắt – Tao vừa nghĩ ra chuyện ăn ổi thôi, chưa nghĩ thêm được gì mới.

Nó vỗ vai Hưng sún:

- Mày về đi. Khi nào nghĩ được chuyện gì, tao sẽ gọi mày.

- Nhớ đấy nhé!

Sau khi giơ một ngón tay lên ra ý dăn dò, Hưng sún hối hả phóng xuống cầu thang. Nó gấp gáp đến suýt té. Bởi vì dạ dày nó rõ ràng đã nghe thấy ổ bánh mì ở nhà lên tiếng giục giã này giờ.

Hưng sún cầm lên ổ bánh mì, nuốt vội nuốt vàng. Đến mức nó chẳng kịp nhận ra mẹ nó nhét thứ gì trong ruột bánh.

Đưa tay áo lên lau miệng xong, nó téch thẳng ra sau hè. Giúp bạn xong rồi, bây giờ đến lượt nó tự giúp mình.

Đang ngẩn cổ nghiêng ngó, chưa kịp tìm thêm được trái ổi chín nào, nó đã nghe tiếng thằng Tùng từ tầng trên gọi vọng xuống:

- Hưng sún ới ời! Lên đây lẹ lên, tao vừa nghĩ ra chuyện rồi nè!

Thế là thằng Hưng sún tội nghiệp của chúng ta đành quay vội vào nhà, chạy ra cửa.

Thoáng mắt, nó đã lại đứng trước nhà thằng Tùng. Lần này, nó chưa kịp cất tiếng kêu, đã thấy thằng Tùng đứng lù lù đằng sau tấm cửa lưới.

Tùng đẩy cửa, tay ve vẩy tờ bạc mười ngàn, miệng toe toét:

- Mày chạy ra phố mua giùm tao mấy cuốn tập.

Trước nay, gặp trường hợp như thế này, thế nào Hưng sún cũng sững sờ “Đừng hòng!”, bét ra cũng cau mày vặc lại: “Sao mày không đi?”, nhưng hôm nay mọi sự chẳng có chút xíu gì giống như thế.

Hưng sún cầm tờ giấy bạc, ngoan ngoãn hỏi:

- Tập dày hay tập mỏng?

- Loại một trăm trang ấy.

- Tao biết rồi!

Buông thông một câu, Hưng sún quay mình chạy đi.

Nếu ai không theo dõi câu chuyện này từ đầu thì chắc không thể tin được cái thằng nhóc nhiệt tình quá sức với bạn kia là thằng Hưng sún mọi bữa. Vì mọi bữa, nó đâu được nhanh nhẩu như thế. Muốn nhờ nó

chuyện gì, mẹ nó phải nhắc chăm chăm, có khi phải khấn cổ mới mong nó động tay động chân. Gì chứ lười nhác, Hưng sún quyết chẳng chịu kém con nhà Tùng một phen.

Nhưng hôm nay thì Hưng sún siêng lắm rồi. Nó chạy đi một lát, ôm về một chồng tập đưa tận tay Tùng, hồn hên:

- Nè.

Tùng sầm soi mấy cuốn tập, gật gù:

- Đúng rồi.

Nó ngược nhìn bạn:

- Cảm ơn nhé.

Hưng sún đưa tay lau mồ hôi trán:

- Mà còn nhờ tao chuyện gì nữa không?

Tùng ập úng, không ngờ Hưng sún hăng hái quá mức như thế:

- Ờ, ờ ... giờ thì chưa ...

Hưng sún chớp mắt:

- Thế tao về nhé.

Tùng gật đầu, rộng lượng:

- Ủ, mà về đi. Có gì tao sẽ gọi.

Câu nói “có gì tao sẽ gọi” tạo cho người nghe cái cảm giác lần gọi kế tiếp chắc là lâu lắm. Nhưng đó là với một người nói khác và một người nghe khác. Còn khi Hưng sún nghe thẳng Tùng nói câu đó, nó biết ngay nó chờ đại mà đi đâu xa.

Quả nhiên, nó vừa chạy về tới nhà, chưa kịp ngồi nghỉ mệt đã nghe tiếng thẳng Tùng ồm ồm vọng xuống rồi:

- Hưng sún ơi, mà về tới nhà chưa vậy? Tao vừa nghĩ ra được một chuyện nữa đây nè!

4. Chương 04

Chương 4

Tùng khoái lắm. Trong đời nó, chưa bao giờ nó cảm thấy sung sướng như vậy. Nó quên mất nỗi háo hức chờ đến đêm Giáng sinh. Nó quên mất chiếc giày của nó cất trong ngăn tủ.

Đầu óc Tùng lúc này chỉ tập trung vào mỗi chuyện sai vặt Hưng sún. Nó thích thú với việc loay hoay nghĩ ra hết chuyện nhờ vả này đến chuyện sai phái khác.

Thực tình thì thoát đầu con nhà Tùng cũng thấy áy náy. Lợi dụng lúc Hưng sún cần “thành tích” để “báo cáo” với Ông già Noel mà hành bạn thì ác hơn quá. Nhưng sự áy náy chỉ gợn lên trong lòng Tùng có một chút xíu thôi. Rồi sau đó Tùng nghĩ lại ngay: Nếu không vậy, Hưng sún biết lấy gì để kể lể trong thư. Đây là mình giúp Hưng sún chứ đâu phải mình hiếp đáp nó.

Tìm ra được lý do chính đáng đó rồi, Tùng không còn thấy lương tâm cắn rứt nữa. Thế là nó tha hồ sai bảo thẳng này. Một ngày nó gọi Hưng sún không biết bao nhiêu là lần. Đến mức đi Khuê phải trở mắt:

- Cháu làm gì mà gọi bạn suốt ngày thế?

Tùng nói trở:

- Cháu chỉ gọi nó lên chơi thôi mà.

Nhỏ Hạnh nhìn Tùng bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Xưa nay em và Hưng sún đâu có chơi than.

- Đó là lúc trước! – Tùng khịt khịt mũi – Bây giờ em và nó thân nhau ghê lắm.

- Lạ thật đấy! – Nhỏ Hạnh lẩm bẩm – Trước giờ không thân, bây giờ tự nhiên lại thân.

Khi lẩm bẩm, con người ta thường có thói quen cúi đầu nhìn xuống. Nhỏ Hạnh không là ngoại lệ. Có khác chăng là khi nó lẩm bẩm xong, ngẩng lên, thằng Tùng đã biến mất tiêu.

- Chắc là có chuyện gì đấy! – Nhỏ Hạnh vừa nói vừa ngó quanh.

Trong khi nhỏ Hạnh thờ người thắc mắc thì thằng Tùng đã ở ngoài hành lang. Nó biết nó không giỏi tài đối phó, nhất là đối phó với bộ óc tinh nhạy của chị nó. Đứng lại, bị bà chị vặn vẹo một hồi, thế nào nó cũng lòi đuôi. Tốt nhất là biến ra cửa.

Tùng thả bước tà tà dọc hành lang. Cuối hành lang là cầu thang dẫn xuống tầng trệt.

Nó đặt chân lên bậc cấp, không chủ định. Một lát sau, nó ngạc nhiên thấy nó đang ở trong nhà Hưng sún.

- Mày vừa nghĩ ra chuyện để nhờ rồi hở? – Hưng sún từ sau nhà chạy ra, đon đả, tay vẫn còn cầm cây chổi chà là.

- Lúc này thì chưa.

Cái lác đầu của Tùng làm Hưng sún ngẩn tò te:

- Thế mày đi đâu đấy?

- Tao ghé mày chơi thôi.

Tùng nhìn Hưng sún qua khóe mắt:

- Mày đang làm gì thế?

Hưng sún hươ cây chổi:

- Tao đang quét sân.

Cái chuyện thằng Hưng sún quét sân cũng khó tin như chuyện thằng Tùng đánh giầy. Xưa nay, Tùng biết Hưng sún cũng chẳng hơn gì mình, nghĩa là chẳng bao giờ rớ tới cây chổi. Thế mà bây giờ con nhà Hưng sún lại đang quét sân!

- Mày siêng lên tự bao giờ thế hở Hưng sún? – Tùng trợn mắt hỏi.

Hưng sún gãi đầu, lỏn lổn:

- Ờ ... ờ ... mới đây thôi.

- À, tao hiểu rồi!

Tùng bắt chợt reo lên. Nó định trêu Hưng sún thêm vài câu nhưng đến phút chót nó ngậm miệng lại kịp. Tại nó sợ nhớ ra nó cũng giống như Hưng sún thôi. Đứa nào cũng sợ Ông già Noel biết được tất lười nhác của mình. Nên sắp đến lễ Giáng sinh, đứa nào cũng ề lưng làm việc nhà mệt xỉu.

- Thôi, mày quét sân tiếp đi! Tao về đây!

Tùng lật đật bước ra cửa, bụng phân vân không biết lát nữa mình nên giành chị Hạnh lau nhà hay nên năn nỉ dì Khuê nhường cho mình rửa chén.

Thấy thằng Hưng sún hăng quá nên Tùng nghĩ thế thôi. Chứ về đến nhà là nó quên bống. Nhất là lúc này đang ngồi đợi nó ở nhà là tụi thằng Nghị, thằng Đạt và nhỏ Cúc Phương.

- Ê Tùng, đi xem phim không?

Vừa thấy Tùng thò đầu vào, Nghị rủ ngay.

- Phim gì?

Đạt hí hửng quảng cáo:

- Phim Xác ướp Ai Cập, hay lắm!

Tên phim làm Tùng nôn nao:

- Rạp nào thế?

- Phim đang chiếu rạp Thăng Long, tụi nó kéo nhau đi xem đông lắm.

Tùng liếm môi:

- Tụi mày mua vé chưa?

- Chưa. Tới đó mua.

Tùng nheo mắt nhìn Đạt:

- Mày “chiêu đãi” hử?

- Làm gì có! – Đạt rứt cổ – Tụi mình hùn tiền vô!

Không hiểu sao tự nhiên Tùng nhớ đến Hưng sún:

- Để tao rủ thêm thằng Hưng sún.

Đạt nhăn nhó:

- Đừng rủ nó! Tao ghét thằng đó!

Thấy Tùng ngơ ngác, Đạt nhún vai giải thích:

- Thằng đó tham ăn thí mồi! Từ hồi cây ổi nhà mày dờ xuống sân nhà nó, chẳng bao giờ nó hái lên cho tụi mình lấy một trái.

- Có Đạt tham ăn thì có!

Nhỏ Cúc Phương tùm tùm chen ngang khiến mặt Đạt đỏ rần. Nó quay sang nhỏ bạn, gằm gừ:

- Tôi không giỡn với bạn à nghen!

- Đó là mày tưởng vậy thôi! – Tùng bênh Hưng sún – Chứ thằng Hưng sún dễ thương lắm, bảo nó đem lên là nó tức tốc đem lên liền.

Đạt “xì” một tiếng:

- Mày đừng có nằm mơ!

Tùng kéo tay Đạt:

- Mày đi theo tao!

Tùng dắt Đạt ra hành lang phía sau nhà, leo đèo sau lưng là Nghị và Cúc Phương.

Trước vẻ mặt ngơ ngác của tụi bạn, Tùng thò đầu dòm xuống khoảng sân ở tầng trệt. Hưng sún vẫn đang lom khom đùa những chiếc lá vàng vào một góc. Tiếng chối loạt soạt vang lên đầy nhẩn nại. Tùng ngoác miệng:

- Hưng sún!

Nghe tiếng gọi giật, Hưng sún dừng chối ngó lên.

Thấy một lô một lốc đang đứng phía trên, Hưng sún hơi bất ngờ. Nó chớp chớp mắt, ngập ngừng hỏi:

- Gì hử mày?

Tùng hắt đầu:

- Mày xem trên cây còn ổi chín không, hái lên cho bọn tao vài trái!

Nghe cái kiểu ra lệnh hách dịch của Tùng, Đạt chắc mẩm còn khuya con nhà Hưng sún mới nghe theo. Nào ngờ, Tùng vừa nói xong, Hưng sún ngoan ngoãn gật đầu:

- Tụi mày chờ một chút!

Lật đật dựng chổi vào vách, Hưng sún bám cây lui cui trèo lên.

Tùng liếc Đạt, giọng đắc ý:

- Thấy chưa! Tao đã bảo mà!

- Ồ, – Đạt gục gặc đầu – hóa ra thằng này cũng không đến nỗi tham ăn lắm.

Cả bọn kéo vào nhà ngồi chừng năm phút đã thấy Hưng sún cầm mấy trái ổi hộc tốc chạy lên.

Đạt nhón lấy một trái trên tay Hưng sún, cười hề hề:

- Cám ơn nghen!

Nó nháy mắt:

- Mày cũng tốt bụng quá chứ hả?

Hưng sún lúng túng gãi tai:

- Có gì đâu!

Tùng gỡ rối cho bạn:

- Mày đi xem phim Xác ướp Ai Cập với tụi tao không?

Hưng sún sáng mắt:

- Đi ngay bây giờ hả?

- Ngay bây giờ.

- Để tao chạy về nhà đóng cửa đã!

Lần đầu tiên được thằng Tùng rủ đi xem phim, Hưng sún mừng lắm. Nó hớn hỏ chạy vù về nhà. Ngay trong lúc đó Hưng sún không ngờ cho đến khi đã vào tận trong rạp xi-nê, nó vẫn không thoát khỏi cảnh bị thằng Tùng “nhờ vả”. Thậm chí còn tệ hơn, vì thằng Đạt ngồi kế thằng Tùng cũng là một đứa thích sai vặt khủng khiếp.

Giờ giải lao, đèn vừa bật sáng, Hưng sún chưa kịp dụi mắt đã tối tăm mặt mũi trước một đồng mệnh lệnh trút xuống đầu.

- Mày chạy lại quầy giải khát mua nước uống đi Hưng sún! – Tùng nói.

Đạt bổ sung:

- Mua nước cam ấy.

Hưng sún cầm tiền, dợm quay gót thì bị Tùng níu lại:

- À, khoan đã! Mày mua bốn bịch nước cam thôi. Phần tao, mày mua một bịch xá xí.

Hưng sún chạy đi một lát, xách năm bịch nước chạy về. Nó vừa phân phát cho mỗi đứa một bịch, chưa kịp ngồi vào ghế, đã nghe Đạt hắng giọng:

- A, quên nữa! Mày chạy đi mua thêm mấy bịch cóc ổi!

Không nói không rằng, Hưng sún đưa bịch nước của mình cho thằng Tùng giữ giùm rồi lon ton chạy đi.

Đạt nhìn theo Hưng sún, khoái chí nhận xét:

- Thằng này dễ sai ghê!

Nhỏ Cúc Phương liếc Đạt:

- Đạt làm không làm, toàn sai người ta không hà!

Đạt chống chế:

- Tại thằng Hưng sún nó thích được sai chứ bộ!

Quay sang Tùng, Đạt toét miệng cười:

- Phải không Tùng?

- Ủ! – Tùng gật đầu, tùm tùm – Nó thích giúp đỡ người khác lắm!

Tùng nói cho qua. Nó không muốn thằng Đạt và Cúc Phương cãi vã nhau. Nào ngờ Đạt là đứa ác nham. Vin vào câu nói của Tùng, đợi Hưng sún ôm bịch cóc ỏi chạy về, nó đập tay lên thằng này, neho mắt:

- Ê, Hưng sún! Nghe nói mày thích giúp đỡ người khác lắm hả?

- Ờ ... ờ ...

Bất ngờ bị hỏi đập một phát, Hưng sún ngượng ngập đưa tay gãi đầu. Nó đứng đực tại chỗ, miệng “ờ, ờ” cả buổi.

Nghị nín vai Hưng sún:

- Nó nói nhăng nói cuội gì kệ nó, mày ngồi xuống đi đã!

Cũng như Cúc Phương, xưa nay Nghị hay cà khịa Đạt. Tại tính thằng Đạt kỳ cục quá mà.

Đạt kỳ cục thật. Mặc thằng Nghị châm chọc, nó liếc Hưng sún, cười hề hề:

- Tao có nhiều chuyện cần “giúp đỡ” lắm, mai mốt tao ghé thăm mày nhé.

Hưng sún không biết làm gì hơn là gật đầu, bụng đình ninh thằng này chỉ nói chơi cho vui.

Nào ngờ chiều hôm sau, đang ngồi học bài, nó giật bắn người khi nghe tiếng thằng Đạt từ trên nhà Tùng vọng xuống:

- Hưng sún ơi Hưng sún! Tao tới thăm mày nè! Lên đây đi!

Đạt gọi xong, không đợi Hưng sún trả lời, đã vọt ra trước cửa lưới đứng đợi.

Vừa thấy Hưng sún từ đầu cầu thang te te chạy tới, Đạt khoái trá chìa ra tờ giấy bạc:

- Mày ra phố mua giùm tao trái cầu!

Hưng sún phân vân nhìn tờ giấy bạc trên tay Đạt.

- Sao? -Đạt nhướn mày – Mày không muốn “giúp đỡ” người khác nữa sao?

Thực ra Hưng sún đâu phải là thằng khờ. Ai chứ thằng Đạt thì Hưng sún biết thừa. Trong đám bạn của Tùng, nó chỉ có cảm tình với Nghị và Cúc Phương. Nghị và Cúc Phương ăn nói tử tế, nhỏ nhẹ, tính tình lại dễ mến. Còn thằng Đạt là chúa gây sự, lúc nà cũng thích châm chọc người khác, lại chuyên xúi bậy.

Khi nghe thằng Đạt kêu réo ốm tới, Hưng sún đã nghi ngờ rồi. Nó đoán thế nào thằng này cũng kiếm cách sai phái mình. Y như rằng.

- Mày không muốn đi thì thôi! Thế mà tao cứ tưởng! – Thấy Hưng sún ngần ngừ, Đạt giận dỗi nói, nó đút tờ bạc vào lại trong túi áo.

Hưng sún tự nhiên áy náy, thấy mình nhỏ nhen quá. Nó cảm thấy nó chưa thực là người bạn tốt. Nó thấy nó chưa xứng đáng nhận quà của Ông già Noel.

Hưng sún vội vã chìa tay ra:

- Đưa đây tao đi mua cho!

Nhưng Hưng sún chưa kịp cầm lấy tờ bạc trên tay Đạt thì tờ giấy đã bị giật mất.

Kẻ ra tay không thể là Đạt, cũng không thể là Hưng sún.

Vậy là thằng Tùng.

Chẳng đứa nào biết thằng Tùng xuất hiện từ lúc nào. Khi phát giác ra, đã thấy nó nhét tờ bạc vào túi quần, hấp háy mắt:

- Để tao đi cho!

Tùng phán ngắn gọn, chỉ có bốn tiếng. Rồi ung dung bỏ đi.

Tùng làm ra vẻ ung dung thế thôi. Chứ thực ra nó vẫn nghe nhồn nhột. Vì đang dán vào lưng nó lúc này là bốn con mắt tròn quay như bốn hòn bi ve.

Tròn mắt tức là ngạc nhiên ghê lắm.

Hưng sún và thằng Đạt ngạc nhiên là phải. Vì xưa nay thằng Tùng không có thói quen làm những nghĩa cử như vậy.

Hai đứa nhìn theo Tùng rồi quay sang nhìn nhau. Rồi lại cùng quay đầu nhìn theo Tùng.

Tụi nó ngơ ngác nhìn theo hiện tượng lạ.

5. Chương 05

Chương 5

Trước khi giật lấy tờ giấy bạc, dĩ nhiên Tùng đã nghe không sót một lời đối đáp giữa Đạt và Hưng sún. Và tự nhiên nó cảm thấy bất nhẫn.

Chính nó đã bà mưu cho Hưng sún vòi quà của Ông già Noel. Nó xúi Hưng sún “giúp đỡ bạn” để “lập thành tích”. Vín vào đó, nó đã hành con nhà Hưng sún một xối.

Thoạt đầu nó thấy khoai khoái. Nhưng sau khi sai vặt thằng Hưng sún đã đòi, nó lại thấy bứt rứt. Để đỡ dần vặt, nó cố tin nó đang giúp bạn. Nó cố nhủ nó đang làm điều tốt cho Hưng sún.

Thế nhưng khi thằng Đạt cũng lợi dụng điều đó để bắt Hưng sún chạy ra phố mua thứ này thứ nọ thì Tùng không chịu đựng nổi.

Thế là nó giật phắt lấy tờ bạc và rảo cẳng bước đi. Nó không thể chấp nhận chuyện thằng Đạt hùa theo nó để hiếp đáp Hưng sún.

Dĩ nhiên còn lâu Đạt và Hưng sún mới biết được những gì xảy ra trong lòng Tùng. Khi Tùng cầm quả cầu bước vào nhà, Đạt giương mắt hỏi ngay:

- Mà sao thế?

- Ờ.

- Ờ là sao? – Đạt nhăn mặt – Sao mà không để thằng Hưng sún đi mua? Tao có nhờ mà đâu!

Tùng gãi đầu:

- Tại tao định ra ngoài mua mấy cây viết.

Đạt nhìn lom lom vào túi áo Tùng:

- Viết đâu?

Tùng bối rối xòe tay:

- Tao chưa mua được. Ngoài tiệm người ta bảo hết loại viết đó rồi.

Đến đây thì Đạt không buồn chất vắn nữa. Nhưng nó bực lắm. Nó đá tung quả cầu lên trần nhà đánh “bộp”, lầu bầu:

- Tự đứng lại đi mua viết!

Hưng sún cũng thắc mắc ghê lắm. Nhưng đó là nói lúc nãy kia. Lúc nãy nó cũng giương mắt ếch lên như thằng Đạt. Bây giờ thì mắt nó sụp xuống rồi. Tại con nhà Tùng giải thích rõ ràng quá, không còn gì để bàn khoản nữa.

Nếu Hưng sún phải bàn khoản thì điều đó chỉ xảy ả vào ngày hôm sau.

Lúc đó là buổi chiều. Hưng sún đang múc nước tưới cây, bỗng nghe tiếng thằng Tùng gọi. Cũng như mọi lần, tiếng gọi vọng xuống từ tầng trên:

- Hưng sún ới ời! Mày đang làm gì đó?

Hưng sún ngừng tay, ngược lên:

- Tao đang tưới cây!

Nó quệt mồ hôi trán:

- Mày lại nghĩ ra chuyện gì mới nhờ tao rồi hở?

- Không! – Tùng chồm người ra khỏi lan can, dòm xuống – Mày tưới cây thật không đấy?

Hưng sún khua chiếc thùng tưới:

- Mày xem đây này.

Tùng nheo mắt nhìn chiếc thùng tưới. Rồi gật đầu:

- Mày đợi tao chút! Tao vừa nghĩ ra chuyện này hay lắm!

Nói xong, Tùng biến mất. Lát sau, nó kêu ầm trước cửa nhà Hưng sún.

- Mày định nhờ tao chuyện gì thế? – Hưng sún mở cửa, tò mò hỏi:

Tùng lấp lửng:

- Ra sau nhà đi đã.

Vừa nói nó vừa xông vào nhà, đi tuốt ra phía sau. Hưng sún lấy làm lạ quá, nhưng vẫn tò tò đi theo bạn.

Ra tới khoảnh sân sau, Tùng đảo mắt một vòng, rồi nhanh nhẹn cầm lên chiếc thùng tưới.

Hưng sún thô lỗ mắt:

- Mày định làm gì thế?

Tùng cười khì khì:

- Tao tưới cây với mày.

Hưng sún liếm môi:

- Thế mày định nhờ tao chuyện gì?

Tùng nhại động tác của bạn lúc nãy. Nó khua thùng tưới:

- Chuyện này chứ chuyện gì! Tao định nhờ mày ... nhường cho tao tưới một lúc!

Giải thích của Tùng làm Hưng sún ngẩn ngơ quá đỗi. Khi nãy, nghe Tùng khoe vừa nghĩ ra một chuyện “hay lắm”, nó đinh ninh thằng này định sai phải mình chuyện gì đây. Nào ngờ Tùng chỉ đòi tưới cây phụ với nó, lạ ghê!

Những ngày sau Hưng sún còn thấy lạ hơn nữa. Nó không hiểu sao thằng Tùng chẳng còn hào hứng “nhờ vả” nó. Ngược lại, Tùng hay chạy xuống nhà chơi với nó.

Không những chơi, Tùng còn phụ nó hết chuyện này đến chuyện khác. Nó quét sân, Tùng cũng nhào ra quét sân. Nó rửa ly, Tùng cũng xúm lại rửa ly. Nó vô bếp, Tùng cũng lảng xăng vô bếp.

Nhìn cái cảnh hay tay tổ lười biếng thi nhau làm việc, thật chẳng ai có thể tin vào mắt mình được nữa.

Hưng sún thì khỏi nói rồi. Nó cảm động lắm. Cảm động nhưng vẫn thấy ngờ ngợ:

- Mày lập “thành tích giúp bạn” để “báo cáo” với Ông già Noel hở?

- Bậy! – Tùng đỏ mặt – Tao đã gửi thư cho Ông già Noel mấy ngày nay rồi. Có giúp mày cũng chẳng thể kể thêm vào đó được nữa.

Hưng sún chớp chớp mắt:

- Thế sao tự dưng mày tốt với tao thế?

- Tao cũng không biết nữa! – Tùng ngó lơ chỗ khác. Rồi nó nói thêm, khụt khịt mũi để khóa lấp sự ngượng ngập – Chắc tại tao khoái mày!

Một sự im lặng kéo dài sau lời thú nhận của Tùng. Con nhà Tùng câm miệng hén đã đành, ngay cả Hưng sún cũng không biết nói gì. Tại lòng nó đang băng khuâng lạ. Nó cảm thấy một làn gió mát đang phả vào hồn nó. Từ hồi chơi với bạn, chưa bao giờ nó trải qua một cảm giác lâng lâng như vậy.

Lâu thật lâu, Tùng mới nghĩ ra cách xua tan sự im lặng:

- Mày viết thư cho Ông già Noel đi. Còn hai ngày nữa là đến lễ Giáng Sinh rồi.

Hưng sún long lanh mắt:

- Viết xong đưa cho mày hở?

- Ủ, đưa tao. Rồi tao nhờ ba tao gửi đi cho.

Hưng sún hoàn thành bức thư ngay ngày hôm đó.

Cũng ngay ngày hôm đó, thằng Tùng hí hửng đưa lá thư của Hưng sún cho ba nó:

- Ba ơi, ba gửi giùm lá thư cho bạn con.

- Thư của ai thế con?

- Của bạn Hưng sún con cô Bốn Loan ba ạ.

Ba nó tò mò:

- Bạn Hưng sún gửi thư cho ai thế?

- Gửi thư cho Ông già Noel. Cũng giống như con vậy mà.

Thằng Tùng không biết ba nó đang kêu khổ thầm.

Nó chỉ nghe ba nó tắc lưỡi:

- À, thì ra con bày cho bạn đấy?

- Dạ! – Tùng hoan hỉ xác nhận, còn khoe – Bạn Hưng sún chưa hề nhận được quà của Ông già Noel lần nào ba ạ. Bạn ấy không biết cần phải viết thư, cũng không biết treo giày nơi cửa sổ.

Ba nó vâng vâng:

- Còn phải ngoan nữa, con ạ. Đó mới là điều quan trọng nhất.

Tùng thừa dịp “quảng cáo” cho bạn:

- Bạn Hưng sún dạo này rất ngoan.

Rồi thấy “quảng cáo” như vậy đơn giản quá, nó lật đật thêm:

- Còn ngoan hơn con nữa.

Tùng ra sức đưa Hưng sún lên mây. Hăng hái quá, nó quên phắt ba nó không phải là Ông già Noel. Ba nó chỉ là người đưa thư thôi.

Nói xong, thấy ba nó lộ vẻ trầm ngâm, Tùng hồi hộp hỏi:

- Ba sẽ gửi thư giúp bạn Hưng sún chứ?

- Tất nhiên rồi, con trai. Ba sẽ gửi.

Tùng nuốt nước bọt, dán mắt vào mặt ba nó:

- Thế bạn Hưng sún có sẽ nhận được quà của Ông già Noel không hở ba?

- À, điều đó thì phải đợi đến đêm Giáng Sinh mới biết! – Ba nó chép miệng – Ngay lúc này thì không ai có thể biết được.

Ba đã nói vậy, Tùng hiểu có hỏi nữa cũng chẳng biết thêm được gì. Nó liền ba chân bốn cẳng chạy đi tìm Hưng sún, thuật lại những lời ba nó nói. Rồi kết luận:

- Như vậy chắc mày sẽ có quà.

Hưng sún không được lạc quan như bạn. Nó chớp mắt, giọng lo lắng:

- Không chắc đâu!

Tùng hừ mũi:

- Sao lại không chắc? Chắc như cua gạch ấy chứ!

- Tao cũng không biết nữa! – Hưng sún thở dài – Đây là lần đầu tiên tao gửi thư cho Ông già Noel.

- Chẳng sao cả! – Tùng khoát tay – Tao cũng thế thôi. Ngay ở lần đầu tiên, tao đã nhận được một gói quà to ơi là to.

Tùng nhìn vẻ mặt thấp thỏm của bạn, tìm cách trấn an:

- Hơn nữa, hồi đó tao lừa ới là lừa, đâu có ngoan bằng mày bây giờ.

Nghe vậy, Hưng sún hơi mừng mừng:

- Thật thế hở?

- Chứ còn gì nữa! – Tùng gật đầu – Hồi đó, tao chả bao giờ biết rửa một cái ly. Chỉ toàn làm bể không hà.

Thực ra, người thường xuyên làm bể ly là nhỏ Hạnh. Nhưng Tùng cứ vợ bừa vào mình.

Có tài thánh Hưng sún mới biết được điều đó. Mắt nó ánh lên vẻ tò mò:

- Thế mày có bị ăn đòn không?

- Tôi tã! – Tùng thò tay ra sau xoa xoa cặp mông, nhăn nhó – Mẹ tao mà đánh thì chỉ có bầm mình.

Hưng sún không ngờ conTùng phịa chuyện, lại hỏi:

- Thế mà mày vẫn không hết lừa?

- Không hết! – Tùng nói bằng giọng quả quyết, chưa bao giờ nó hăng hái kể tội mình đến vậy – Sáng ngủ dậy, chả bao giờ tao xếp mùng mền. Lúc nào cũng gối ngang một

đống trên giường. Mẹ tao la hoài mà tao không làm sao nhớ nổi.

Hưng sún gật gù, sung sướng:

- Ồ, thế thì đúng là mày lừa hơn tao. Sáng nào tao cũng xếp mùng mền cẩn thận.

Mặt nó dần ra:

- Mày lừa đến thế mà Ông già Noel vẫn tặng quà cho mày à?

- Ủ, vẫn tặng.

Hưng sún lẩm bẩm:

- Ngộ quá há?

Chỉ đợi có vậy, Tùng vỗ vai Hưng sún đánh “bộp”:

- Chính vì vậy mà tao tin chắc mày cũng sẽ được tặng. Tao mà còn được quà thì mày ít ra cũng được gấp đôi.

Giọng Tùng tự tin đến mức trong phút chốc Hưng sún quên mất bạn nó cũng chỉ là đứa trẻ ngốc cổ chờ quà như nó. Nó tưởng thằng Tùng là thầy hiệu trưởng trường nó. Cứ như thể thầy chuẩn bị phát quà thưởng cho nó tới nơi.

Hưng sún hân hoan nói:

- Tao chỉ cần lãnh phần quà giống như mày thôi.

Đang đà hăng máu, Tùng gật phắt:

- Giống như sao được mà giống như! Nếu không nhiều gấp đôi thì cũng phải nhiều hơn chút đỉnh chứ!

Hưng sún không để ý đến giọng bất bình của bạn. Nó mơ màng:

- Đêm Giáng Sinh, trước khi đi ngủ tao sẽ treo giày lên cửa sổ.

- Đương nhiên rồi.

- Và Ông già Noel sẽ cột quà vào dây giày của tao.

- Nhất định là thế! – Tùng hào hứng.

- Sáng ra, tao sẽ có đồ chơi, có bánh kẹo ...

Tùng dấm hai tay vào nhau:

- Còn phải nói!

Thằng Tùng làm Hưng sún cảm động quá. Con nhà Hưng sún có cảm tưởng một hạt bụi đang bay vào mắt nó. Nên mắt nó chớp lia chớp lịa. Nó nhìn Tùng, giọng ầm ập:

- Quà của hai đứa mình đều nhiều và đều đẹp ...

Cứ như thế, Hưng sún tiếp tục làm chú bé mơ mộng.

6. Chương 06

Chương 6

Thằng Tùng trước nay đâu có chơi thân với Hưng Sún. Thế mà dùng một cái, hai đứa cứ chạy lên chạy xuống, thì thà thì thào một ngày những mấy lần, bảo làm sao nhỏ Hạnh không thắc mắc cho được!

Hôm trước, nhỏ Hạnh có hỏi em nhưng thằng Tùng chỉ trả lời qua quýt rồi lảng lạng chuồn mất.

Thái độ của thằng nhóc khiến nhỏ Hạnh sinh nghi. Từ bữa đó, nó cố tâm dò xét.

Càng dò xét, nhỏ Hạnh càng nghe đầu mình ong ong u u. Vì nó thấy thằng Tùng dạo này cặp kè với Hưng sún nhiều quá. Thằng Tùng cứ đứng chỗ hành lang sau nhà, nhòai người xuống nhà Hưng sún réo inh ỏi suốt ngày.

Có chuyện gì vậy nhỉ? Nhỏ Hạnh nghĩ cả buổi không ra, liền gõ ngón tay lên trán:

- Tùng!

Đang chạy ngang, bị gọi thỉnh linh, Tùng giật bắn người. Nó đứng phắt lại:

- Dạ.

- Em đi đâu thế?

- Em có đi đâu đâu!

Nhỏ Hạnh lừ mắt:

- Lại xuống nhà Hưng sún nữa phải không?

Xuống chơi với Hưng sún chẳng có gì sai, nhưng không hiểu sao thằng Tùng lại không muốn thừa nhận. Chắc tại giọng điệu của nhỏ Hạnh có vẻ đe dọa quá.

- Đâu có! – Nó chà tay lên mũi, ấp úng.

Nhưng nhỏ Hạnh chẳng xem lời phủ nhận của ông em có chút xíu giá trị gì. Nó nhứ mày:

- Tụi em đang bày trò nghịch ngợm gì đấy?

- Tụi em có bày trò gì đâu! – Tùng nhăn nhó đáp, cảm thấy oan ức quá đỗi.

- Thế sao em và Hưng sún ngày nào cũng túm tụm với nhau thế?

Tùng chép miệng:

- Em và nó chỉ trao đổi chuyện bài vở thôi.

Nhỏ Hạnh hừ giọng:

- Bộ em tưởng chị là con nít hử?

Cặp mắt của nhỏ Hạnh xoáy vào mặt Tùng khiến thằng nhóc thấy nhột nhạt không thể tả. Thực ra, Tùng cũng định thú thật hết mọi chuyện cho rồi. Nó thấy việc nó xui thằng Hưng sún gửi thư xin quà Ông già Noel chẳng có gì sai quấy. Kẹt nôi, mấy ngày vừa qua nó sai khiến con nhà Hưng sún ghê quá. Tuy nói là để giúp bạn, nhưng thực tình nó cũng cảm thấy mình “nhờ vả” có phần quá đáng, mặc dù vào giờ chót nó đã cố tỏ ra là người tử tế. Vì vậy mà bây giờ nó đành phải nói trớ chứ có gì đâu!

Tất nhiên bộ mặt ngây thơ thằng Tùng cố ý nặn ra không đánh lừa được chị nó. Thằng nhóc nói thì nhỏ Hạnh buộc phải vểnh tai nghe nhưng nó chẳng tin mảy may nào.

- Khai thật đi! Tụi em làm gì mấy ngày nay?

Vừa gặng hỏi, nhỏ Hạnh vừa đứng lên khỏi ghế và bước về phía thằng Tùng với bộ tịch rõ ràng là không báo điều gì tốt lành.

Tùng đáp lời chị trong khi chân nhích dần ra cửa:

- Em phải đi đặng này chút!

- Đứng lại! – Nhỏ Hạnh bước ngang một bước, người đã chặn ngay cửa – Chưa trả lời thì không đi đâu cả!

Cặp mắt thằng Tùng đảo lia. Đảo một vòng, mắt nó đột ngột lóe lên:

- Không đi thì không đi!

Trong khi nhỏ Hạnh ngơ ngác không hiểu thằng nhóc nói vậy là thực lòng muốn đầu hàng hay là có âm mưu gì thì “vù” một cái, thằng Tùng đã phóng lại chỗ hành lang dẫn xuống bếp.

- Em đi đâu đó? Có chịu trả lời ...

Tùng ôm bụng, gập người xuống, cắt ngang lời bà chị:

- Em đau bụng quá!

- Em đừng có mà ...

Nhưng ngay cả lần này nhỏ Hạnh cũng không có dịp nói hết câu. “Vù” thêm một cái nữa, thằng Tùng đã biến mất đằng sau cánh cửa thông.

Nhỏ Hạnh chạy tới đầu hành lang thì không thấy thằng nhóc đâu nữa. Còn cửa phòng vệ sinh thì đang đóng chặt.

Nhỏ Hạnh vừa tức vừa buồn cười. Nó đứng tha thẩn chỗ hành lang một lúc, rồi biết có đợi đến chiều tối cũng đành hòng thấy thằng em lộ mặt ra, nó chán quá, bỏ lên gác lòi bài ra ngồi học.

Nhỏ Hạnh không biết khi nó vừa khuất bóng, cửa phòng vệ sinh liền từ từ hé mở và từ bên trong thằng Tùng tươi tỉnh thò đầu ra. Tại này giờ nó leo lên bàn cầu nhón gót theo dõi chị nó qua ô cửa tò vò chứ đâu!

Số thằng Tùng đúng là số hên. Nếu đi Khuê không ra chợ thì cái trò thậm thà thậm thụt của nó chắc chắn đã bị đi phát giác và thế nào nó cũng bị đi bẹo tai đến khóc thét chứ không phải chơi.

Nhưng Tùng cũng chỉ giấu giếm được mỗi hôm đó thôi. Hôm sau, nhỏ Hạnh không thèm tra hỏi nó nữa.

Nhỏ Hạnh nghĩ kế khác.

Ăn trưa xong, nhỏ Hạnh ra đứng hành lang trước nhà đứng canh. Nó đứng chừng mười phút thì Hưng sún lò dò đi lên.

- Tùng có nhà không chị?

Hưng sún không nghĩ nhỏ Hạnh đứng đợi mình, tỉnh queo hỏi.

- Có.

Hưng sún chưa kịp queo vào cửa đã bị nhỏ Hạnh nín áo:

- Này, em tìm Tùng chi vậy?

- Dạ, tìm chơi thôi.

- Xưa nay em và Tùng đâu có chơi với nhau.

- Dạ.

Nhỏ Hạnh nhướn mắt:

- Nhưng bây giờ thì chơi thân?

- Dạ.

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Chị không hiểu gì cả!

Hưng sún thật thà giải thích:

- Tùng bày cho em cách viết thư cho Ông già Noel.

Lời giải thích của Hưng sún phải nó là quá vắn tắt. Nhưng bộ óc thông minh của nhỏ Hạnh chỉ cần có thế.

- Bày như thế nào? – Nhỏ Hạnh thấp thỏm.

Như thế này này ...

Hưng sún tuôn một lèo, không giấu một chi tiết cởn con nào. Tại nó thấy đâu có gì phải giấu.

Nhỏ Hạnh nghe tới đâu, mồ hôi tươm ra tới đó. Vì hơn ai hết, nhỏ Hạnh đã từng sống trong thế giới mơ mộng của Tùng và Hưng sún. Nó từng trải qua những đêm Giáng Sinh thao thức, cố chong mắt để được nhìn thấy Ông già Noel trèo qua bệ cửa sổ, nhưng rồi vẫn bị tiếng chuông lễ vang lên ru vào cơn thiếp ngủ để sáng mai ra hân hoan nhận thấy quà đã cột vào sợi dây giày của mình tự lúc nào rồi.

Nhỏ Hạnh đã từng ở vào lứa tuổi của hai thằng nhóc. Nó nhớ lại nó đã bao lần hồi hộp chờ đợi, đã từng bao lần hét lên sung sướng như thế nào. Bằng tuổi Tùng và Hưng sún bây giờ, nó đã luôn tin trên thế giới này có những bà tiên dụ hiền chỉ chờ dịp là hiện ra bên cạnh những kẻ khốn khó, hoạn nạn, những ông Bụt

không bao giờ bỏ rơi cô Tấm, cũng như đã là trẻ em ngoan dĩ nhiên sẽ nhận được quà của Ông già Noel, không thể nào khác được.

Bây giờ thì nhỏ Hạnh hiểu rằng đó là thế giới lung linh của tuổi thơ, cái thế giới gìn giữ và nuôi nấng nơi trẻ em trí tưởng tượng bay bổng, thông qua những câu chuyện cổ tích luôn luôn kết thúc có hậu, cái thế giới trong đó nó đã từng mơ sẽ có ngày nhận được quyển sách ước đọc đường đi học và bây giờ đến lượt thằng Tùng tin chắc sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy đôi hia bầy dậm ai đó đang trí đánh rơi ở công viên nằm kế bên nhà.

Nhỏ Hạnh cũng không nhớ chính xác từ lúc nào nó đã bước ra khỏi bờ cõi của thế giới hồn nhiên đó, đã hiểu ra những ông Bụt tốt bụng, những bà tiên nhân hậu kia chỉ là những biểu tượng nhằm thể hiện nỗi khao khát muôn đời của nhân loại hướng tới cái Thiện, là những trụ đỡ tinh thần quan trọng giúp con người vượt qua bao thác cao vực sâu trên hành trình kiếm tìm hạnh phúc. Chỉ nhớ rằng đến một ngày nó không còn hồi hộp trước tiết trời se se lạnh báo mùa Giáng Sinh sắp về nữa, không còn háo hức treo chiếc giày ở đầu giường, không còn nắn nót viết thư cho Ông già Noel như những năm còn bé.

Nhỏ Hạnh lẳng lặng già từ niềm tin thơ ngây. Cả nhà không ai nhắc nhở, cũng không thắc mắc gì về sự thay đổi đột ngột đó. Ba mẹ và dì Khuê lẳng lặng đồng tình với nó. Trong thâm tâm, mọi người đều hiểu rằng đứa bé năm nào đã lớn. Rằng đối với nhỏ Hạnh bây giờ, giàn thiên lý tuổi thơ thực sự đã lùi xa. Hình như điều đó xảy ra vào năm lớp sáu.

Bây giờ nhỏ Hạnh vẫn ngoan, vẫn chăm nhưng tất nhiên không phải để vòì quà của Ông già Noel như Tùng hay Hưng sún.

So với một học sinh lớp chín như nó, tuổi thơ của những đứa trẻ như Tùng và Hưng sún vẫn chưa chấm dứt và nó hoàn toàn có thể nhìn thấy điều đó trong ánh mắt long lanh và cả trong cách vung tay múa chân của Hưng sún khi thằng nhóc hào hứng thuật lại câu chuyện những ngày qua.

Nhỏ Hạnh lắng tai nghe, mắt chớp chớp, vừa cảm động vừa buồn cười. Cả lo lắng nữa.

Tất nhiên nhỏ Hạnh không bận tâm lắm đến món quà Noel của Tùng. Nhưng với Hưng sún thì nó không thể không lo.

Nó nhìn Hưng sún bằng cặp mắt bắn khoăn:

- Thế em đã đưa thư cho Tùng chưa?

- Dạ rồi.

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Mẹ em có biết chuyện em viết thư cho Ông già Noel không?

- Dạ không. Em chưa nói.

- Em nên nói cho mẹ biết.

- Sao vậy hở chị? – Hưng sún ngạc nhiên.

Dĩ nhiên nhỏ Hạnh không thể nói tại sao. Nó đẩy gọng kính trên sống mũi, cố nghĩ ra một lý do:

- Nếu không, mẹ em sẽ không hiểu tại sao em lại treo giày lên cửa sổ và đêm Giáng Sinh.

- Ồ há! – Hưng sún nhe răng cười – Nếu em không nói, chắc mẹ em tưởng em điên.

Hưng sún lật đật quay mình chạy về nhà. Nó quên phắt nó lên đây để kiểm tra Tùng.

- Mẹ ơi! – Vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, Hưng sún đã hớn hở gọi.

- Gì thế con? – Tiếng cô Bốn Loan vọng lên từ nhà sau.

Hưng sún chạy ào xuống bếp. Mẹ nó đang rửa chén, ngẩng lên:

- Ăn trưa xong, con không nghỉ ngơi mà chạy đi đâu thế?

Hưng sún hươ tay khoe, không để ý đến câu trách mắng của mẹ:

- Tối mai, con sẽ treo chiếc giày bata của con lên cửa sổ.

Mẹ nó góp ý, vừa cúi xuống đồng chén bát, tiếp tục cọ rửa:

- Mẹ nghĩ con nên phơi giày vào buổi trưa. Hơn nữa treo giày lên cây ổi sẽ mau khô hơn.

Thấy mẹ hiểu lầm ý mình, Hưng sún toét miệng cười:

- Đây không phải là phơi giày. Con treo giày là để Ông già Noel bỏ quà vào ấy mà.

- Con nói gì thế? – Cô Bốn Loan ngơ ngác – Ông già Noel nào?

- Ông già Noel chứ Ông già Noel nào! Hưng sún chớp mắt – Mẹ không biết Ông già Noel sao?

- Tất nhiên là mẹ biết! – Cô Bốn Loan lại ngẩng lên, lần này cô ngừng tay hẳn, chăm chú nhìn Hưng sún – Nhưng ai bảo con là Ông già Noel sẽ đặt quà vào chiếc giày của con?

- Bạn Tùng bảo. Chính bạn Tùng đã làm như thế và năm nào cũng nhận được quà.

Cô Bốn Loan phì cười:

- Bạn Tùng phịa đấy!

- Bạn Tùng không phịa! – Hưng sún đỏ mặt tía tai – Chính chị Hạnh cũng nói như thế.

Cô Bốn Loan lắc đầu:

- Chị Hạnh trêu con đó thôi.

- Chị Hạnh không trêu! – Hưng sún lại gân cổ.

Thấy thằng con bướng bỉnh quá, cô Bốn Loan hết ham cãi. Cô thở dài đánh thượt:

- Thôi được. Tối mai con cứ treo chiếc giày của con lên cửa sổ đi. Rồi con sẽ biết là con khờ như thế nào.

Nói xong, cô quyết định chấm dứt cuộc tranh luận với con trai bằng cách tiếp tục chui vào đồng chén.

Hưng sún đứng ngẩn ngơ một lúc rồi ba chân bốn cẳng tốt ra khỏi nhà.

- Này này, lại đi đâu nữa thế ông tướng con?

Hưng sún nghe rõ tiếng mẹ gọi với theo. Nhưng điều đó càng khiến nó phóng nhanh hơn.

7. Chương 07

Chương 7

Nhỏ Hạnh đang ngồi giảng bài cho thằng Tùng ở phòng khách, ngạc nhiên thấy Hưng sún thò đầu vào. Nó không hiểu tại sao thằng nhóc mới chạy về nhà đã lại trở lên ngay.

Nhỏ Hạnh chưa kịp hỏi, Tùng đã láu táu:

- Ê, giờ này tao không có xuống chơi với mày được đâu!

Hưng sún liếm môi:

- Tao đâu có rủ mày đi chơi.

Tùng lắc đầu:

- Mày ở đây chơi cũng không được. Tao đang phải làm bài.

- Tao cũng không định ở chơi.

- Ủa, vậy mày đi đâu vậy? – Tùng tròn xoe mắt.

Hưng sún nhích lại gần bạn, ngập ngừng:

- Tao định hỏi mày ...

Nhưng nó chỉ nói có bốn tiếng rồi im bật. Tự nhiên nó thấy ngẩn ngại thế nào. Nó thấy nếu nó hỏi thẳng ra chẳng khác nào nghi ngờ bạ.

Thái độ rụt rè của Hưng sún làm thẳng Tùng nhăn mặt:

- Bữa nay mày làm sao thế hả? Mày định hỏi gì sao không nói toẹt ra đi!

Hưng sún đưa tay quẹt mũi:

- Tao định hỏi ...

Nhưng cũng như khi nãy, Hưng sún không tài nào nói nổi hết câu. Còn tệ hơn khi lần này, chính xác là nó chỉ thốt được có ba tiếng.

Tùng giương mắt nhìn bạn. Rồi như nghĩ ra điều gì, nó bỗng vỗ đùi đánh đét:

À, tao đoán ra rồi. Mày định hỏi xem tao đã đưa lá thư của mày cho ba tao chưa chứ gì!

Không đợi bạn xác nhận, Tùng vui vẻ nói luôn:

- Mày yêu tâm đi. Lá thư của mày ba tao đã gửi đi rồi.

Tùng híp mắt:

- Ngày mai nhớ treo giày lên nhé. Thế nào mày cũng có quà.

Sau hi tuôn một tràng, thấy con nhà Hưng sún vẫn đực mặt nhìn mình, Tùng đâm chột dạ:

- Ủa, sao mày im ru thế?

Hưng sún gãi tai:

- Điều tao muốn hỏi không phải là chuyện đó.

- Trời đất! – Tùng kêu lên – Chứ mày định hỏi chuyện gì?

- Tao định hỏi là ... là ... – Hưng sún rặn từng tiếng một cách khổ sở – có thật Ông già Noel sẽ tặng quà cho trẻ con bọn mình không?

- Ồi giời ơi! – Tùng ngã ngửa ra lưng ghế cười ngặt nghẽo – Bộ mày hết chuyện hỏi rồi hở Hưng sún? Bữa nay mày có âm đầu không vậy?

Sự chế giễu của thẳng Tùng làm Hưng sún thêm lóng ngóng. Nó ấp úng:

- Tại mẹ tao ... mẹ tao ...

- Mẹ mày sao?

Hưng sún nuốt nước bọt:

- Mẹ tao bảo làm gì có chuyện Ông già Noel trèo qua cửa sổ tặng quà.

Thấy Hưng sún đem mẹ ra làm bằng chứng, Tùng ngưng ngay tràng cười. Cặp long mày nó nhúu lại:

- Mẹ mày bảo vậy thật hở?

- Ủ. Mẹ tao bảo mày chỉ phịa chuyện trêu tao thôi.

- Tao không phịa chuyện đâu! – Tùng nhún vai, giọng nó thoát trầm ngâm – Có thể là khi mẹ mày còn bé, không ai chỉ cho mẹ mày cách viết thư cho Ông già Noel và sau đó treo giày lên cửa sổ nên mẹ mày tưởng thế thôi.

Giải thích của bạn khiến Hưng sún cảm thấy khắp khối trở lại. Ủ, có thể lắm. Có thể hồi bé, mẹ mình không có một đứa bạn như thẳng Tùng. Không có ai bày cho mẹ mình làm thế nào để nhận được quà của Ông già Noel nên mẹ mình không biết cách cũng nên.

Nó nhìn Tùng bằng ánh mắt long lanh, sung sướng hỏi:

- Thế ra những điều này mày nói hoàn toàn thật hở?

- Ừ.

- Giáng sinh năm ngoái mày có nhận được quà của Ông già Noel không hở?

- Ừ.

- Năm kia cũng thế hở?

- Ừ.

Tùng vung tay:

- Không những tao mà cả chị Hạnh tao cũng thế. Trẻ em nào chăm ngoan hẳn viết thư cho Ông già Noel là đều nhận được quà tất.

Hưng sún tròn mắt quay sang nhỏ Hạnh:

- Bạn Tùng nói đúng không hở chị?

- Đúng thế em à! – Nhỏ Hạnh dịu dàng nhìn thẳng nhóc.

Hưng sún chớp mắt:

- Thế tối mai chị cũng treo giày lên cửa sổ à?

- À, tối mai thì không! – Trước vẻ ngạc nhiên của Hưng sung, nhỏ Hạnh mỉm cười giải thích – Từ khi lên lớp sáu, chị không vói quà của Ông già Noel nữa. Để ông ấy dành tặng cho các em nhỏ hơn.

Nghe thẳng Tùng khẳng định, Hưng sún đã thôi ngờ vực. Đến khi nghe nhỏ Hạnh xác nhận một lần nữa thì nó đã tin lắm.

Vì vậy mà tự nhiên nó toét miệng ra cười, chẳng lý do gì rõ rệt, thấy long vừa hân hoan lại vừa bẽn lẽn.

Khi cười toe toét như vậy, Hưng sún không biết nhỏ Hạnh đang muốn khóc quá chừng chừng.

Dĩ nhiên bây giờ thì nhỏ Hạnh đã hiểu những món quà vào đêm Giáng sinh mà nó nhận được trước đây chính là của ba mẹ mua cho. Ông già Noel chính là ba. Và “bà già Noel” chính là mẹ chứ không ai. Với những món quà bí mật đó, ba mẹ muốn khen thưởng những cố gắng của nó trong năm bằng cách đem lại cho nó niềm vui bất ngờ nhất, hồn nhiên nhất và đương nhiên cũng rạng rỡ nhất, và quan trọng hơn muốn nuôi dưỡng ngon nết tuổi thơ mãi lung linh trong tâm hồn thơ ngây của nó cho đến chừng nào nó đủ trưởng thành để hiểu ra món quà đêm Giáng sinh chính là câu chuyện cổ tích tuyệt vời nhất mà người lớn có thể dành cho trẻ em.

Lúc này, nhỏ Hạnh xúi Hưng sún về nói cho cô Bốn Loan biết là để cô hiểu nỗi long cũng thẳng con mà “lo liệu” trước đi cho.

Nào ngờ cô Bốn Loan không hiểu thâm ý của nhỏ Hạnh. Cô đã khiến thẳng con cô hoang mang đến mức phải quay trở lên đây gặng hỏi cho ra đầu ra đuôi.

Cho đến khi Hưng sún đã ra về, nhỏ Hạnh vẫn còn ngồi bần thần. Nó thậm chí không nhớ ra thẳng Tùng đang ngồi bên cạnh chờ nó giảng bài tiếp.

Nhỏ Hạnh chỉ choàng tỉnh khi thẳng Tùng kéo áo nó:

- Chị giảng tiếp đi chứ.

- Ờ ... ờ ...

Tùng nín xoáy vào mặt chị:

- Chị làm sao thế?

- Chị có làm sao đâu.

- Có. Em biết.

Về quả quyết của thẳng oắt khiến nhỏ Hạnh thót bụng lại:

- Em biết gì?

- Em biết chị đang ghen tị với tụi em. Chị lớn rồi nên không được Ông già Noel tặng quà.

Tùng vừa nói vừa cười thích chí khiến nhỏ Hạnh phải chầnh miêng cười theo.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ cười có một tẹo thôi. Rồi thì nó nghiêm mặt trở lại. Tại vì nó vẫn còn lo lắng lắm.

Sự lo lắng của nhỏ Hạnh lộ đến mức chiều đó, nó vừa dựng xe trước sân nhà Quý ròm, chưa kịp đặt chân lên bậc thềm, tiếng thằng ròm đã oang oang vọng ra:

- Có chuyện gì mà mặt mày lơ láo thế hở Hạnh?

Quý ròm vừa hỏi vừa bước ra sân:

- Hạnh vừa làm bể một mớ chén đĩa ly tách nữa phải không?

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Sao Quý chuyên nghĩ xấu về người khác thế?

Quý ròm cười khi:

- Có ý đập bể đồ cũ để có cơ sắm đồ mới đầu phải là xấu.

- Thôi đi! – Nhỏ Hạnh nguyền bực – Hạnh đang lo sốt vó mà Quý thì lại giỡn.

Một phút sau, cả hai đã ngồi ở phòng khác.

- Thế nào? – Vừa buông người xuống ghế, Quý ròm nôn nóng mở lời trước – “Nhà thông thái” mà có chuyện phải lo à?

- Không phải chuyện của Hạnh.

- Thế thì đích thị là chuyện của thằng Tùng rồi! – Quý ròm gục gặc đầu, vẻ như muốn chứng tỏ mình mới là nhà thông thái.

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Bạn của thằng tùng thì đúng hơn!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Là ai?

- Thằng Hưng sún.

- Hưng sún? – Quý ròm gõ trán – À, phải thằng nhóc ở tầng trệt không?

- Ừ.

Quý ròm nhú mày:

- Hai đứa đánh nhau à?

- Không.

- Thế tại sao?

- Đạo này hai đứa rất thân nhau.

Cái lỗi trả lời của nhỏ Hạnh làm Quý ròm phát cáu:

- Hạnh không thể nào nói rõ hơn sao?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Thế này này ...

Nhỏ Hạnh bắt đầu kể. Quý ròm vênh tai nghe một hồi, rồi gật ừ:

- Hiểu rồi. Hiểu rồi.

- Quý hiểu sao?

- Còn sao nữa! – Quý ròm nheo mắt – Bây giờ Hạnh đang lo làm sao cho thằng nhóc Hưng sún nhận được quà của Ông già Noel vào đêm mai chứ gì?

- Ủ.

- Quá dễ.

Nhỏ Hạnh giương mắt ếch:

- Dễ?

- Ủ, không có gì dễ hơn!

Sau hi buông một câu chắc như đinh đóng cột, Quý ròm đứng bật dậy:

- Bây giờ tôi chở Hạnh đi.

- Đi đâu?

- Tới nhà Ông già Noel.

Nhỏ Hạnh lặng lẽ nhường tay lái cho bạn. Thái độ của Quý ròm làm nó thắc mắc quá. Nhưng nó quyết bắt mình mím chặt môi. Nó biết một khi thằng ròm đã cố tình làm ra vẻ bí hiểm thì tốt nhất là không nên gặng hỏi.

Quý ròm chạy vòng vèo một hồi rồi bất hần đùn đầu xe vô hẻm nhà Tiểu Long.

- Tưởng sao! – Nhỏ Hạnh thở đánh thượt – Nhà Ông già Noel đây hở?

Quý ròm thần nhiên:

- Không sai.

Nhỏ Oanh nhảy tưng tưng khi thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh:

- Anh Quý, chị Hạnh, tối mai Ông già Noel ghé nhà em nè.

Quý ròm bất giác quay sang nhỏ Hạnh. Thằng ròm không nói gì, chỉ nhìn thôi, nhưng nhỏ Hạnh đọc được ý nghĩ trong mắt bạn: Ối trời, lại Ông già Noel!

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên không kém gì Quý ròm. Nhưng nó ngạc nhiên theo kiểu khác. Con nhóc này đã lên cấp hai rồi mà vẫn còn chờ quà của Ông già Noel, lạ thật!

- Ai bảo em vậy? – Nhỏ Hạnh thận trọng hỏi lại.

Nhỏ Oanh hớn hờ:

- Anh Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh nuốt nước bọt:

- Anh Long à? Thế anh Long có bảo em treo giày lên cửa sổ không?

- Không! – Nhỏ Oanh lắc đầu, đôi mắt nó tròn xoe – Sao phải treo giày lên cửa sổ hả chị?

- Để Ông già Noel bỏ quà vào ấy mà.

- Ông già Noel không bỏ quà vào giày! – Nhỏ Oanh vui vẻ giải thích – Năm ngoái ông ấy trao quà tận tay em.

- Ồ! – Nhỏ Hạnh sững sốt- Em đã gặp Ông già Noel rồi sao?

- Dạ. Năm ngoái ông ấy đã đến đây. Cùng đi có hai ba người nữa. Có cả một cô thiên thần rất đẹp. Đôi cánh của cô ấy trong suốt là. Mọi người còn ngồi ăn cơm chung với nhà em nữa.

Nhỏ Oanh sung sướng khoe, có vẻ hãnh diện về việc Ông già Noel đã đến chơi và ăn cơm tại nhà nó.

Quý ròm háng giọng:

- Anh biết rồi. Đó là một ông Tây phải không?

- Ông ấy là người Việt Nam. Ông già Noel năm nay mới là một người Tây. Anh Tiểu Long bảo tối mai có thiên thần sẽ làm phiên dịch giúp ông ấy nói chuyện với em.

Càng kể, đôi mắt của nhỏ Oanh càng long lanh như hai giọt nước:

- Năm ngoái vui ghê là. Trẻ em trong xóm bu đèn nháy trước cửa nhà em. Vui nhất là rốt cuộc bạn nào cũng được quà. Ông già Noel đã tặng quà cho tất cả.

Nó hào hứng khoa tay:

- Tức cười lắm. Ông già Noel một tay vén râu một tay dứt thức ăn vào miệng. Bà em bảo ông ấy cởi mặt nạ ra nhưng ông ấy không chịu.

Nhỏ Hạnh đã thôi sững sốt. Bây giờ thì nó đã biết Ông già Noel mà nhỏ Oanh thao thao mô tả nãy giờ không phải là Ông già Noel trong trí tưởng tượng của thằng Tùng và Hưng sún.

Đêm Giáng sinh nào, nhỏ Hạnh cũng gặp hàng chục Ông già Noel như thế đi khắp các ngã đường. Đó là những thành viên của các tổ chức từ thiện, các đội công tác xã hội đi tặng quà cho trẻ em nghèo và trẻ em đường phố. Trong khi Hưng sún lại đang chờ quà của Ông già Noel thật chứ không phải là Ông già Noel giả trang.

Nghĩ tới Hưng sún, nhỏ Hạnh cảm thấy long chùng lại. Nó nhìn nhỏ Oanh:

- Anh Long có nhà không hở em?

Câu hỏi của nhỏ Hạnh kéo con nhóc về với thực tại.

- Ờ ... ờ ... có! Anh Quý và chị Hạnh đợi em một chút!

Nhỏ Oanh bèn lên đáp rồi lật đật chạy ra đằng sau nhà.

- Này! – Nhỏ Hạnh liếc Quý ròm, giọng thất vọng – Bộ Quý định mời Ông già Noel của nhỏ Oanh đến tặng quà cho Hưng sún hở?

- Không! – Quý ròm lắc đầu – Một Ông già Noel khác. Tôi sẽ mời một Ông già Noel thật sự.

Đang nói, mắt Quý ròm bỗng sáng lên:

- Ông kia kìa!

Nhỏ Hạnh nhìn theo ánh mắt bạ, ngơ ngác thấy người mà Quý ròm đang reo mừng không phải ai xa lạ.

Đó chính là Tiểu Long đang từ nhà sau đứng đỉnh đi ra.

8. Chương 08

Chương 8

Thằng Tùng vô cùng sững sốt khi nghe Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh kêu nó dẫn xuống nhà Hưng sún chơi. Tại xưa nay nó chưa từng nghe một điều kì quái như vậy.

- Xuống nhà Hưng sún? – Tùng trở mắt hỏi lại.

- Ủ! – Tiểu Long nheo mắt, nhìn bộ tịch thằng nhóc, phải cố lắm nó mới khỏi phì cười – Bộ mày nghe không rõ hả?

- Em nghe rõ! – Tùng đáp và đưa tay gỡ tai. Gỡ tai xong, như vẫn còn cảm thấy ngứa ngáy, nó lại đưa tay gỡ tai – Nhưng dưới đó có gì mà chơi?

- Xuống hái ổi ăn! – Quý ròm phán một câu gọn lỏn.

Đối với thằng Tùng, chuyện hái ổi ăn càng kinh dị. Lần đầu nó nghe Quý ròm và Tiểu Long đòi ăn ổi.

Thằng Tùng lúc lắc đầu cho hai lỗ tai bớt lúng búng. Rồi dè dặt đề nghị:

- Cần gì phải xuống dưới. Để em kêu thằng Hưng hái đem lên.

- Mày ngốc quá! – Quý ròm đặt tay lên vai Tùng – Phải tự mình leo lên cây hái ăn mới thích.

Lần này thì Tùng làm thính. Tại lý do Quý ròm vừa nêu ra nghe xuôi tai quá. Chính nó cũng biết rõ như vậy.

À, nói thằng Tùng làm thính thì không đúng hẳn. Nó có nói một câu ngắn ngắn là như thế này:

- Vậy thì đi!

Thế là Tùng quay mình đi trước, các ông anh bà chị lũ lượt theo sau.

Không nói thì ai cũng biết là Hưng sún sừng sốt không kém gì thằng Tùng.

Chưa bao giờ Tiểu Long đến nhà nó. Quý ròm cũng thế. Ngay cả nhỏ Hạnh là láng giềng cũng chưa từng đặt chân qua cửa nhà nó. Tại nhà nó có ai đâu mà chơi. Nó còn nhỏ quá, họa may chỉ đánh bạn được với thằng Tùng.

Thế mà bây giờ ba nhân vật chưa từng đến nhà nó kia bỗng hè nhau ùng ùng kéo tới, bảo nó không giương mắt ếch lên sao được.

- O ...

Hưng sún chỉ “ơ” được một tiếng rồi đứng ngẩn tò te, không biết nói gì nữa.

Tùng nháy mắt với bạn:

- Mấy ông anh bà chị tao muốn ghé thăm mày.

Miệng Hưng sún há hốc:

- Thăm tao?

Tùng cười hì hì:

- Đúng ra là thăm cây ổi đằng sau nhà mày.

- Ra là vậy.

Hưng sún gật gù, đã thôi sừng sốt. Nó chỉ nghe đau đau nơi vai thôi. Vì ngay lúc đó Tiểu Long vỗ “bộp” lên vai nó:

- Ra đằng sau chơi đi.

Sân sau nhà Hưng sún không chỉ có cây ổi. Ngoài cây ổi, năm ngoái dì Khuê đưa xuống nhà Hưng sún cả cây tre, cây chanh và cây ngọc lan. Cô Bốn Loan sau đó khuôn thêm về cây lựu và mấy chậu phát tài.

Cô Bốn Loan có sạp hàng ngoài chợ Hòa Bình, chuyên bỏ sỉ các loại bao bì. Dân buôn bán không những thích trồng cây phát tài mà còn thích trồng lựu. Lựu ra hoa, là điềm báo ăn nên làm ra. Lựu kết trái càng tốt lành hơn nữa.

Quý ròm ngắm nghía cây lựu mọc ké bức vách, luôn miệng xuýt xoa:

- Cây lựu nhà mày nhiều trái quá hả Hưng sún?

- Dạ.

Hưng sún âm ừ, ngạc nhiên không hiểu tại sao cây lựu nhà nó chỉ vón vện có ba trái mà Quý ròm lại khen rối rít.

Không chỉ Quý ròm ngắm nghía cây lựu. Cả Tiểu Long cũng nheo mắt nghiêng ngó:

- Ừ, cây lựu này lắm trái thật.

Tiểu Long còn đi xa hơn Quý ròm. Khen trái xong, Tiểu Long khen tới lá:

- Lá xanh ghê!

Lần này không chỉ Hưng sún mà cả thằng Tùng cũng ngơ ngác: Lá cây nào mà chẳng xanh!

Tiểu Long không màng tới vẻ mặt ngẩn ngơ của hai ông nhóc. Nó thản nhiên lại gần cây lựu, chắp tay sau lưng nhẩn nha nhìn từ trái qua phải, từ trên xuống dưới hệt như một ông cụ già ngắm cây kiểng, rồi tặc tặc lưỡi.

- Nhưng cành lựu này mảnh mai quá, nếu thêm vài trái nữa cành này sẽ không chịu nổi.

Và nó cứ đứng trơ ra đó, ngoẹo đầu dòm dó.

Tiểu Long làm thằng Tùng sốt ruột quá. Cuối cùng nó phải bật kêu lên:

- Anh Tiểu Long ơi! Cây ổi ở đằng này nè!

- Ồ ... ờ ...

Tiểu Long hờ hững đáp, mắt vẫn không ngừng lảo liên quan sát cây lựu.

Thực ra Tiểu Long chỉ vờ quan sát cây lựu thôi, chứ thực ra nãy giờ nó và Quý ròm đang âm thầm nghiên cứu ... cái cửa sổ ở tầng gác. Chỉ tại cây lựu mọc cạnh cửa sổ nên nó

và Quý ròm phải làm bộ làm tịch để che mặt hai thằng nhóc thôi.

Vẻ thờ ơ của Tiểu Long khiến thằng Tùng giậm chân bình bịch. Giậm một hồi, thấy không ai phản ứng gì, nó kéo tay Quý ròm:

- Bộ mấy anh hết thích ăn ổi rồi hở?

- ừ! – Quý ròm nhếch môi – Bây giờ tụi tao tự nhiên lại chuyển qua thích ăn lựu!

- Í, không được đâu! – Hưng sún nhảy dựng như đập phải ổ kiến – Mẹ em quý mấy trái lựu này lắm đó. Mẹ em không cho em sờ tay vào nữa là.

Tiểu Long thành linh lên tiếng:

- Nếu thế thì tụi tao lại chuyển trở qua thích ăn ổi vậy.

Vừa nói Tiểu Long vừa tươi cười trở gót tiến về phía cây ổi ở giữa sân.

Hưng sún mừng rơn:

- Ừ, ăn ổi ngon hơn. Lựu toàn hột là hột, lại chua lè.

Thằng nhóc này khờ ơ là khờ! – Tiểu Long bám gốc ổi trèo lên, bụng cười thâm – Bộ mày tưởng bọn tao cũng ham ăn như mày và thằng Tùng chắc!

Hưng sún không biết mấy ông anh bà chị đang chế nhạo mình. Nó và thằng Tùng bu quanh gốc ổi, ngược mặt chỉ trở:

- Trái kia kìa, anh Tiểu Long!

- Có một trái ở trên đầu anh đó.

- Anh quay sang bên phải đi. Có một trái to lắm.

Theo lời mach của các ông nhóc, Tiểu Long hết ngược cổ lên lại gập cổ xuống, hết quay mặt sang trái lại quay mặt sang phải.

Trong thoáng mắt, nó đã hái được bốn trái.

Khi nó tụt xuống, chìa mấy trái ổi trong tay ra, thằng Tùng tròn mắt:

- Sao anh chỉ hái có bốn trái? Ổ đây có tất cả là năm người mà.

Tiểu Long giúi mớ ổi vào tay Tùng, cười hề hề:

- Cho mày và Hưng sún đó.

Tùng ngạc nhiên:

- Anh không ăn hở?

- Không.

- Thế còn anh Quý?

- Tao cũng không! – Quý ròm nhún vai.

Cặp mắt thằng Tùng mỗi lúc một trở lên:

- Sao khi này anh bảo ...

Quý ròm cắt ngang:

- Tao bảo phải leo lên cây hái ăn mới thích, chứ có bảo đứng dưới đất chờ Tiểu Long hái đem xuống đâu!

Hưng sún thắc mắc vọt miệng:

- Thế sao anh không leo lên?

Quý ròm ngẩng đầu nhìn lên cây ổi:

- Còn trái nào chín nữa đâu!

Hưng sún không biết làm gì hơn là quay nhìn Tùng, bất gặp thằng này cũng đang tròn mắt nhìn lại nó. Hai đứa nhìn nhau như nhìn vào gương, vì đứa nào cũng thấy đứa kia đang đưa tay lên bứt tai y hệt mình.

Tùng lúc lắc đầu và chìa sang cho Hưng sún hai trái ổi:

- Thôi, cắt đi. Tao hai trái, mày hai trái.

Tiểu Long nheo mắt:

- Tụi mày ăn ổi đi, tụi tao về.

Nói xong, Tiểu Long quay mình bước xuyên qua nhà để ra cửa trước. Quý ròm bước theo bạn, ngoảnh đầu ra sau, cười cười.

- Tụi tao đùa thôi. Để xem hai đứa mày bụng dạ có rộng rãi không ấy mà.

Nhỏ Hạnh từ đầu đến cuối chỉ tùm tùm, cho đến khi rời khỏi nhà Hưng sún vẫn không hé môi một tiếng nào.

Hưng sún nghệt mặt nhìn theo các vị khách bất thường rồi quay lại hỏi Tùng:

- Chị Hạnh mấy hôm nay làm sao thế hở?

Tùng thở dài:

- Tao cũng không biết nữa.

- Các anh kia cũng thế.

- Ủ. Tự dưng đòi ăn ổi! – Tùng nhăn nhó, mái tóc nó bị chính hai bàn tay nó vò rối tung – Đến khi hái xuống lại không ăn.

Hưng sún cắn môi:

- Chắc họ vờ đòi ăn ổi để xuống thám thính nhà tao. Các ông anh bà chị nghi tao và mày đang bày trò nghịch ngợm.

- Sao mày nghĩ thế?

- Hôm trước chị Hạnh chẳng dò hỏi bọn mình là gì!

- Hôm trước khác! – Tùng lắc đầu – Hôm trước chị Hạnh chưa biết tại sao tao và mày bỗng nhiên chơi thân với nhau. Nhưng hôm qua mày chẳng đã kể cho chị Hạnh nghe hết rồi còn gì!

- Ồ há! – Hưng sún chớp mắt – Thế bữa nay họ xuống nhà tao làm gì vậy kia?

Bữa đó, Hưng sún và thằng Tùng suy nghĩ đến nát óc vẫn không hiểu được lý do của cuộc thăm viếng bất ngờ kia.

Dĩ nhiên nếu thằng Tùng tinh ranh một chút, láu lỉnh một chút, nghĩa là nếu nó bí mật bám theo các ông anh bà chị để tìm cách nghe trộm cuộc trò chuyện giữa ba người thì nó đã cắt nghĩa được hiện tượng kỳ quái kia rồi.

Nhưng Tùng đã không nghĩ tới chuyện đó, dù Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lúc này đang tập trung trên gác nhà nó chứ đâu.

- Thế nào hử Long? – Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long bằng ánh mắt dò hỏi.

- Hơi khó! – Tiểu Long tặc lưỡi đáp, mày nó nhú lại ra chiều nghi ngại.

Quý ròm chồm tới trước:

- Tao nghĩ mày có thể từ nhà Hạnh leo xuống.

- Không được! – Tiểu Long lắc đầu – Đặt chân lên mái tôn chắc chắn gây ra tiếng động. Hơn nữa khoảng cách từ mái tôn đến mặt đất khá xa. Nhảy xuống là què giò liền.

Quý ròm không chịu thua:

- Thì đi trên đầu tường.

Lần này tới lượt Hạnh phản đối:

- Đầu tường lởm chồm miếng chai không hà!

Quý ròm gãi đầu:

- Thế tại mình bó tay à?

Tiểu Long trầm tĩnh:

- Khi này tao đã quan sát kỹ rồi. Chỉ có một cách thôi.

- Cách gì? – Quý ròm hồi hộp.

Tiểu Long trả lời thằng ròm bằng cách quay sang nhỏ Hạnh:

- Kế nhà Hạnh là nhà ai thế?

- Nhà bác Đức.

Tiểu Long phán một câu chắc nịch:

- Tôi sẽ leo xuống từ nhà bác Đức.

- Từ nhà bác Đức? – Quý ròm thô lỗ mất.

- Đúng vậy! – Tiểu Long gục gặc gật đầu – Đầu tường giáp phía nhà bác Đức, ngay dưới mái tôn, bị thủng một mảng lớn. Tối mai tao sẽ leo qua nhà cô Bốn Loan từ chỗ đó.

Đang nói, Tiểu Long bỗng ngập ngừng:

- Tao chỉ sợ một điều ...

- Long đừng lo! – Như đọc được ý nghĩ trong đầu thằng mập, nhỏ Hạnh mỉm cười cắt ngang. Tụi mình sẽ nói thật mọi chuyện với bác Đức. Và tụi mình sẽ xin phép bác ...

9. Chương 09

Chương 9

Ăn cơm tối xong mới sáu giờ chiều. Từ sáu giờ chiều đến mười hai giờ khuya, kim đồng hồ còn phải quay một nhĩ. Nói tóm lại, là còn lâu lắm. Nhưng đó là với người khác. Với ai kia. Chứ với thằng Hưng sún thì nó cảm thấy cái khoảnh khắc mà nó chờ đợi đã cận kề quá rồi.

Cho nên, vừa rời khỏi bàn ăn là nó tót lại đằng tử, lôi chiếc giày bata ra.

- Uống nước đã con! – Cô Bốn Loan nhắc.

- Lát nữa con uống.

Hưng sún vừa đáp vừa xách chiếc giày leo lên gác, lúi húi cột vào cái oen sắt trên bực cửa sổ.

Xong xuôi đâu đó, nó bước lại giường ngủ, loay hoay sắp xếp mền gối.

Thường, Hưng sún ngủ quay đầu ra cửa sổ. Nhưng hôm nay nó quyết định đổi chiều. Nó đẩy chiếc gối tuốt về đầu giường bên kia. Nằm như vậy, mắt nó sẽ hướng ra phía cửa sổ.

Ý là nó muốn được nhìn thấy Ông già Noel leo vào nhà đó mà.

Ngồi nhấp nha nhấp nhồm trên mép giường, chốc chốc Hưng sún lại liếc đồng hồ, bực bội thấy mấy cây kim sao tự dưng bò chậm quá.

Chẳng biết làm gì, Hưng sún đành ngồi vào bàn lôi tập ra coi. Nhưng đầu óc nó lúc này như một cái hộp bị bịt kín, chẳng thể nhét vô lấy một chữ. Nó học trước quên sau, học sau quên trước. Chứ nghĩa cứ tuốt đi đằng nào.

Chán quá, Hưng sung gấp tập lại và leo xuống khỏi gác. Nhưng rồi nó cũng chẳng nghĩ ra việc gì để làm, cứ loay quanh đi tới đi lui trong nhà.

Thấy thằng nhóc chấp tay sau lưng đi long vòng như một cụ già mất ngủ, cô Bốn Loan tức cười quá nhưng cố nén. Cô biết tại sao thằng con cô bồn chồn làm vậy nhưng cô không muốn trêu nó. Cô sợ nó xấu hổ.

Có một lúc có thấy Hưng sún kéo chiếc ghế xếp ở góc nhà ra, leo lên nằm. Nó nằm nhưng mắt vẫn mở thao láo.

Cô định ninh nó sẽ nằm như vậy rất lâu nên yên tâm bỏ xuống bếp.

Nhưng đến khi cô rửa xong thau chén quay lên thì thằng nhóc đã biến mất.

Cô nhìn quanh, chép miệng:

- Lại chạy đi đâu rồi không biết!

Nói vậy thôi chứ cô biết thừa thằng nhóc đi đâu. Ai mà chả biết lúc này Hưng sún đang ở trên nhà thằng Tùng. Sốt ruột quá, nó không thể nằm yên một chỗ nên tót lên nhà bạn.

- Sao? Mày đã treo chiếc giày lên cửa sổ chưa? – Vừa nhắc thấy thằng TÙNG sún ló đầu vào, Tùng hỏi ngay.

- Rồi! Thế còn mày?

Tùng cười hi hi:

- Tao treo từ sáng sớm lặn.

Tùng dẫn Hưng sún lên gác. Nó chỉ chiếc giày đang toòng teng nơi cửa sổ:

- Kìa!

Hưng sún bước lại gần, miết ngón tay lên chiếc giày:

- Bóng quá há?

- Còn phải nói! – Tùng toét miệng, kiêu hãnh. – Cả tuần nay tao đánh mỗi cả tay.

Hưng sún tò mò ngó quanh:

- Tối mày ngủ đâu?

Tùng chỉ bức vách ngăn sau lưng:

- Trong kia.

Cặp long mày Hưng sún nhú lại:

- Mày không ngủ ngoài này à?

- Không! – Tùng ngạc nhiên – Sao phải ngủ ngoài này?

- Phải ngủ ngoài này mới trông thấy Ông già Noel trèo qua cửa sổ chứ!

- Ồi dào! – Tùng nhún vai – Tụi mình chả bao giờ thấy ông ta đâu.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác của bạn, Tùng tặc lưỡi giải thích:

- Những năm trước, đêm Giáng sinh nào tao cũng kê giường sát cửa sổ. Nhưng chả lần nào tao trông thấy Ông già Noel cả. Bao giờ tao cũng thiếp ngủ trước khi ông ấy leo vào.

Hưng sún chớp mắt:

- Lại quá há?

- Ừ! – Tùng cắn môi – Tao chán Ông già Noel. Ông già Noel không muốn trẻ con nhìn thấy mình. Bao giờ ông cũng đợi tụi mình đi ngủ mới bắt đầu tặng quà.

- Chắc thế? – Hưng sún gục gặc đầu. – Có lẽ ông ấy sợ bọn trẻ quấy rầy. Trẻ con là chúa lộn xộn. Nếu tóm được ông ấy, thế nào cũng có đứa vùi thêm quà.

Tùng đồng tình:

- Lại còn đòi đổi thứ này thứ nọ nữa!

Thấy bạn nhanh nhẩu phụ họa, Hưng sún hào hứng hươ tay:

- Đó là chưa kể những đứa khóc lóc mè nheo ...

Cứ thế, hai ông nhóc thi nhau lên án trẻ con, quên mất chính mình cũng ở trong cái đám trẻ con nhí nhố đó.

Tung qua hứng lại một hồi, ánh mắt Hưng sún chợt dừng lại nơi chiếc đồng hồ báo thức đặt trên bàn học cạnh cửa sổ.

- Chết! Chín giờ rồi! Tao phải về nhà đi ngủ đây!

Hưng sún hốt hoảng kêu lên. Rồi không đợi bạn kịp nói tiếng nào, nó phóng vội xuống cầu thang và ba chân bốn cẳng chạy vù ra cửa.

Nhưng dù sao chín giờ vẫn còn quá sớm để Hưng sún nhìn thấy ông già Noel, nếu quả thực ông cố tình để nó bắt gặp. Cho nên khi về đến nhà, trèo lên gác và chui vào giường nằm kéo chăn tận cằm rồi, Hưng sún chợt có cảm giác nó không thể thức đến mười hai giờ khuya nổi. Mọi hôm, cứ đến chín giờ rưỡi tối là Hưng sún đã ngủ khò. Bây giờ phải thao láo mất đến tận khuya, thực tình là chuyện quá sức nó.

Hưng sún cũng biết vậy. Nên cứ chốc chốc nó lại nhò dậy, leo xuống khỏi gác, chạy ra nhà sau vốc nước áp lên mặt, ý chừng là để cho tỉnh ngủ.

Hưng sún tỉnh ngủ thật. Nó chạy lên chạy xuống chừng tám lần, kim đồng hồ đã nhích gần tới con số mười một. Nhưng vòi nước máy sau nhà bếp cũng chỉ giúp Hưng sún được có thế. Sau lần thứ chín, Hưng sún đánh một giấc thẳng cẳng.

Hưng sún ngủ, và không biết là mình đã ngủ. Và trong giấc mơ, nó thấy Ông già Noel với chiếc áo choàng đỏ và chỏm râu trắng quen thuộc leo qua cửa sổ và đến bên giường ngồi xuống cạnh nó. Rồi ông thò tay vào túi quà căng phồng, lục lọi một hồi và lấy ra một gói quà to ơi là to, đẹp ơi là đẹp ...

Ngay trong lúc con nhà Hưng sún đang sung sướng nhận quà trong giấc mơ thì Tiểu Long ôm gói quà trong tay thò đầu ra cửa sổ nhà bác Đức, ngẩn ngừ nhìn xuống dưới.

Thập thò ngay sau lưng nó là Quý ròm và nhỏ Hạnh.

- Thế nào hở Long? Leo xuống được không? – Nhỏ Hạnh nói giọng thấp thỏm.

- Hạnh yên tâm. Chỗ này rất dễ trèo.

- Tao cũng xuống nữa! – Quý ròm thành linh cất giọng.

- Không được! – Tiểu Long ngoảnh phắt lại – Chỉ để mình tao xuống thôi. Mà xuống là té liền.

Bác Đức đến sau lưng bọn trẻ, nhướn mắt:

- Cần thận các cháu!

- Không sao đâu, bác!

Tiểu Long đáp. Và đưa gói quà cho Quý ròm giữ, nó bám bực cửa sổ từ từ leo xuống.

Cả ba người đứng bên trên hồi hộp theo dõi từng động tác của Tiểu Long.

Nó nhòai người đặt chân lên trụ sắt sát tường, nơi bác Đức chằng lưới mắc cáo để dây cát đằng có chỗ bò lên.

Xoay xoay bàn chân để lấy thế, Tiểu Long bắt đầu thò chân kia qua khoảng tường vỡ ngăn đôi nhà cô Bốn Loan và nhà hàng xóm.

Loay hoay một hồi, cuối cùng Tiểu Long cũng chui qua được bên kia.

Nhưng như vậy chưa phải là xong. Lúc này, khó nhất là làm sao đặt chân xuống đất một cách êm thấm, vì chỗ lỗ hổng và mặt đất vẫn còn khá xa. Tất nhiên, Tiểu Long có thể buông tay để người rơi xuống. Nhưng làm như thế, chắc chắn sẽ gây nên tiếng động. Làm như thế cô Bốn Loan sẽ thức dậy. Sẽ chạy ra. Rồi cô sẽ hô hoán lên.

Nhưng điều đó vẫn chưa đáng sợ. Điều kinh khủng nhất là mọi thứ hỗn độn ồn ào đó sẽ lôi thằng Hưng sún ra khỏi giấc ngủ, dựng nó dậy. Lúc đó, kế hoạch của bọn nó coi như hỏng bét. Không, nhất định tụi nó sẽ cột bằng được gói quà vào chiếc giấy của Hưng sún một cách bí mật. Tụi nó không thể làm hỏng niềm vui mà thằng oắt con đang chờ đợi.

Tiểu Long vừa nghĩ ngợi vừa đu đưa chân tìm chỗ tựa.

Thấy thằng mập cứ nháp nhô chỗ lỗ hổng cả buổi, không chịu leo xuống, Quý ròm ngạc nhiên:

- Mắc chứng gì thế hở mập? Sao chưa chịu nhảy xuống?

Tiểu Long không đáp lời Quý ròm, vẫn tiếp tục đưa chân quều quào tứ phía. Và nó mừng rơn khi chạm phải một vật gì cứng cứng.

Tiểu Long liếc nhìn xuống. Nhưng trời tối đen nên nó chẳng trông rõ đó là vật gì.

Tiểu Long đành bậm môi buông tay đứng lên vật đó. Sau một lúc lấy chân rà qua rà lại, nó mới biết đó là chiếc lu. Chiếc lu đổ đầy đất nhưng chẳng có chiếc cây nào, chắc là cô Bốn Loan chưa kịp mua về trồng.

Khi đã đứng vững trên chiếc lu rồi, Tiểu Long nhón chân thò tay qua lỗ hổng ngoắt ngoắt:

- Ê, ròm! Đưa đây!

Tiểu Long vừa ngoắt vừa thì thào. Dĩ nhiên ai chẳng biết nó giục Quý ròm đưa gói quà qua lỗ hổng cho nó. Một đứa thông minh như Quý ròm càng không thể không biết.

Nhưng thay vì đưa gói quà cho thằng mập, Quý ròm xoay qua đưa cho nhỏ Hạnh. Rồi hai tay bám gờ cửa sổ, nó sè sè đặt một chân lên đầu trụ sắt, chân kia thò qua chỗ bức tường vỡ.

- Mày làm gì thế? – Tiểu Long sững sốt bật kêu, phải cố lắm nó mới không hét tướng lên.

- Tao qua với mày!

Quý ròm thần nhiên đáp, lúc này nó đã luồn được thân người qua lỗ hổng.

Tiểu Long đưa tay ra đỡ bạn nhưng răng thì nghiến ken két:

- Mày ngồi bên đó uống miếng nước, ăn miếng bánh đi, qua đây làm chi!

Theo thỏa thuận ban đầu giữa ba đứa, công việc khó khăn này chỉ giao cho một mình Tiểu Long đảm trách. Tiểu Long là con nhà võ, giỏi leo trèo, lại nhanh tay lẹ mắt. Phải tài nghệ cỡ nó mới có thể cột gói quà vào chiếc giầy của Hưng sún mà không bị ai phát giác. Hơn nữa, những hành động bí mật kiểu này bao giờ cũng càng ít người càng tốt.

Đã thống nhất với nhau như thế rồi, tới phút chót thằng ròm lại nổi hứng chui theo, bảo làm sao Tiểu Long không nổi quạu cho được!

Biết bạn bức mình, Quý ròm tìm cách pha trò:

- Bên bác Đực có nước nhưng không có bánh ...

Quý ròm chọc cười nhưng Tiểu Long chẳng thấy buồn cười chút nào. Nó lo quá, mép chẳng nhếch một tí ti.

Trong bóng tối, Quý ròm không nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Tiểu Long nhưng không nghe bạn ứ hừ gì, nó biết thằng mập vẫn chưa hết bức, bèn lựa lời trấn an:

- Mày đừng lo! Tao nhẹ hơn mày mà.

Nhẹ hơn không có nghĩa là ít hậu đậu hơn. Tiểu Long biết vậy nên trong lòng chẳng thấy phấn khởi tẹo nào. Nhưng đã đến nước này, nó đành phải đứng xê qua một bên:

- Mày đặt chân xuống cạnh tao nè.

Chân Quý ròm vừa đặt lên chiếc lu thì chân nhỏ Hạnh cũng vừa kịp đặt lên chỗ tường vỡ.

- Cho Hạnh qua với!

Tiểu Long nhác thấy bàn chân của nhỏ bạn như nhìn thấy rắn độc. Nó giật bắn người lên:

- Trời ơi!

Nhưng Tiểu Long không đủ sức thốt hết câu cảm thán. Vì ngay lúc đó nó muốn xỉu quá chừng.

- Hạnh đâu có định đi theo, nhưng Quý đã chui qua rồi chẳng lẽ Hạnh ở lại một mình!

Trong khi nhỏ Hạnh thấy áy náy phân trần thì Quý ròm ôm ngang lưng Tiểu Long:

- Bình tĩnh, mập!

Cho đến khi bác Đực tuồn gói quà qua lỗ hổng cho nhỏ Hạnh và cả ba đứa đều đã đứng xúm xít trên chiếc lu, Tiểu Long vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Thế này là thế nào hở trời?

- Mày không biết thật đấy hả? – Quý ròm chép miệng, giọng tỉnh rụi – Thế này là cả ba đứa cùng đứng trên một chiếc lu chứ còn thế nào!

Lần thứ hai, Tiểu Long nghiến răng:

- Tao không giỡn!

Nhỏ Hạnh đập tay lên vai Tiểu Long.

- Không sao đâu, Long ơi! Tụi này sẽ cẩn thận mà.

Khi nói câu đó, có thể tin chắc là nhỏ Hạnh hoàn toàn thành thật. Nhưng khổ nỗi, vì thành thật quá nên nó quên khuấy mất nó là đứa tay chân rất dối vụng về.

Vì thế, nếu nó đứng yên may ra còn đỡ, đằng này nó vừa xoay người đập tay lên vai Tiểu Long, gói quà bên tay kia tuột ra rơi đánh “bộp” xuống đất.

- Cái gì thế?

Nghe tiếng động, Tiểu Long lẫn Quý rờm đều bật kêu. Và gần như cùng lúc, cả hai hốt hoảng chồm qua phía nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh chưa kịp lên tiếng, cái lu không chịu nổi trọng lượng của cả ba đứa đang dồn về một phía, ngã đánh ụcch.

Tất nhiên một khi cái lu đã ngã, không có lý gì bọn Tiểu Long không lần lượt ngã theo.

Khổ nỗi, những tiếng té lụi đui lác đác vang lên lúc ban ngày thì không sao, có khi chẳng ai để ý, nhưng giữa đêm hôm khuya khoắt những tiếng động đó phát ra nghe rõ mồn một chẳng khác nào tiếng vỗ ngực xưng tên: “Chúng tôi là trộm đây, bà con ơi!”.

Cho nên cô Bốn Loan có tức tốc xông cửa chạy ra cũng là điều quá chừng dễ hiểu.

Đang bò lóp ngóp, nghe “rầm” một tiếng, bọn Quý rờm ngược mắt trông lên đã thấy cô Bốn Loan đứng ngay trước mắt. Sau lưng cô, cửa mở toác, đèn trong nhà không biết bật lên từ lúc nào chiếu ra sáng trưng.

Và nhờ ánh đèn hắt ra mà bọn Quý rờm điếng hồn nhận thấy cô Bốn Loan không xuất hiện tay không.

Trên tay cô là cái chày đâm tiêu. Cái chày khủng khiếp đó lúc này giơ cao trên đầu bọn trẻ kèm theo tiếng hét đầy đe dọa:

- Ai?

Thấy cái chày có vẻ như sắp sửa giáng xuống, Quý rờm xanh mặt lắp bắp:

- Dạ, dạ ... cháu ... đây ...

Tiểu Long cung vội vàng lên tiếng:

- Dạ, tụi cháu không phải là trộm ...

Cô Bốn Loan nhận ngay ra giọng trẻ con, vì thế mà cái chày vẫn lơ lửng trên không.

Cô cứ giữ tay như thế, đôi mắt quét từ Quý rờm Qua Tiểu Long, rồi quét ngược từ Tiểu Long qua Quý rờm, thấy hai đứa trẻ này quen quen, hình như cô có nhìn thấy ở đâu rồi nhưng không nhớ ra là con cái nhà ai.

- Cô ơi cô ...

Tiếng nhỏ Hạnh thành linh cất lên từ sau lưng Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh nãy giờ bò lồm cồm dưới đất nên cô Bốn Loan không để ý.

- Ô, cháu Hạnh đây mà! – Nhìn thấy nó, cô Bốn Loan kêu lên đầy ngạc nhiên, cánh tay cầm “vũ khí” thông xuống. Cô chồm tới trước như để nhìn cho rõ, mũi cô cơ hồ dài ra thêm một tấc – Cháu ... cháu ... làm gì ở đây thế?

Nhỏ Hạnh “giải đáp thắc mắc” cho người hàng xóm bằng cách chìa ra trước mắt gói quà nó vừa nhặt từ dưới đất lên:

- Tụi cháu ... đem quà Noel cho em Hưng.

Cặp lông mày cô Bốn Loan nhíu lại:

- Tặng quà cho em, sao các cháu không đến từ chiều? Sao không vào cửa trước? Sao các cháu ...

Đang hỏi dồn, cô Bốn Loan chợt khựng lại. Cô chớp mắt, “à” lên một tiếng:

- Thôi, cô hiểu rồi.

Rồi cô ngoắt bọn trẻ:

- Các cháu vào nhà đã.

Nói xong, chủ nhà quay mình đi trước, “bọn trộm” nhìn nhau thở đánh thượt và riu riu theo sau.

10. Chương 10

Chương 10

Tiểu Long vừa đi vừa khịt khịt mũi. Xưa nay nó vẫn mắc cái tật khịt mũi. Nhất là khi gặp phải chuyện gì bối rối.

Nhưng chỉ lúc nào chán lắm nó mới khịt khịt liên tục như thế này. Chả là ý nó muốn nói: Ông chán mở miệng lắm rồi! Ông chẳng còn gì để nói! Bây giờ ông chỉ khịt khịt mũi thôi!

Quả thực, Tiểu Long đang rầu rĩ quá. Nó đang buồn ơi là buồn. Giận nữa. Công việc đang suôn sẻ, đang thuận buồn xuôi gió, tự nhiên hai đứa bạn nó cao hứng nhảy vào làm hỏng hết bè be. Thật chẳng ra làm sao! Nếu để tự nó hành động theo kế hoạch ban đầu, giờ này có lẽ nó đã cột được gói quà vào chiếc giày nơi cửa sổ của con nhà Hưng sún rồi.

Tiểu Long càng nghĩ càng ức. Không những xôi hỏng bỏng không, mà rốt cuộc nó còn bị chủ nhà bắt tại trận như một tên trộm gà hạng bét. Trên bước đường “hành hiệp” của mình, chưa bao giờ “vô sư vô địch đại lực sĩ” gặp phải một thất bại ê chề như hôm nay.

Nhỏ Hạnh liếc bộ mặt dầu dàu của thằng mập, tự dưng thấy áy náy quá, liền rụt rè cất giọng:

- Long ơi, cho Hạnh xin lỗi ...

Tiểu Long đáp lại bằng một cái lắc đầu kèm theo tiếng thở phì.

- Thở gì mà thở! – Quý ròm hừ mũi – Đó là chuyện xui xẻo chứ ai muốn đâu!

- Xui xẻo cái đầu mày! – Tiểu Long nghiêng răng (bữa nay hai hàm răng nó nghiêng vào nhau không biết bao nhiêu lần, nếu không có cô Bốn Loan đứng trước chắc nó đã quất tướng lên rồi) – Nếu mày và Hạnh không bắt ngờ chui qua thì làm gì có chuyện xui với không xui!

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Nói thế mà cũng nói!

Nó hấp háy mắt:

- Mày biết tại sao khi nãy tụi mình đổ chổng kênh như thế không?

Tiểu Long nhếch mép:

- Ai chả biết tại cái lu ngã qua một bên.

- Mày biết tại sao cái lu ngã qua một bên không?

Tiểu Long đáp bằng giọng quàu quàu:

- Cái lu ngã qua một bên là tại ba đứa dồn qua một bên chứ còn làm sao nữa. Nếu chỉ có một mình tao ...

- Mày làm rồi! – Quý ròm cắt ngang lời ca thán của bạn – Tất nhiên do ba đứa dồn qua một bên, nhưng ba đứa đó gồm toàn những người mảnh mai xinh đẹp như tao và Hạnh thì cái lu đã không ngã. Ác một cái, trong ba đứa đó lại có một đứa to đùng như chiếc xe hủ lô.

Quý ròm cười hề hề:

- Mày tưởng tượng đi, xe hủ lô mà cán lên một cái lu nhỏ cỡ con thì dù không có thêm ai trợ lực, cái lu tội nghiệp kia sớm muộn gì cũng ngã, đúng không?

Trong khi nhỏ Hạnh bụm miệng cố nín cười thì Tiểu Long sầm mặt xuống. Biết thằng ròm tìm cách trêu mình nhưng vốn chậm chạp, nó không nghĩ ra được câu nào để trả đũa, đành gừ gừ trong cổ họng.

May mà lúc đó tụi nó đã vào tới trong nhà.

- Ngồi đi các cháu!

Cô Bốn Loan chỉ chiếc bàn, niềm nở mời bọn trẻ.

Nhỏ Hạnh đặt mình xuống ghế, rụt rè mở lời:

- Tụi cháu xin lỗi đã phá giấc ngủ của cô ...

Cô Bốn Loan khoát tay:

- Tụi cháu chẳng có lỗi gì cả.

Trước những cặp mắt ngơ ngác của bọn Quý ròm, cô Bốn Loan tươi cười giải thích:

- Vì thực ra cô đã ngủ đâu!

Ba cái miệng đồng loạt thở phào. Đúng rồi, – và ba cái đầu cùng nghĩ – nếu đã ngủ rồi, cô Bốn Loan không thể xông ra nhanh như thế!

Nhưng bọn Quý ròm vừa thở ra đã vội hít hơi vào. Vì cô Bốn Loan đã bất thần nói tiếp:

- Nếu có gì đáng nói, ấy là ở chỗ các cháu đã đột nhập vào nhà cô tài tình quá.

Lời nói hàm ý trách cứ của cô Bốn Loan quét lên mặt bọn trẻ một màu xanh dờn. Tiểu Long lúng túng liếc Quý ròm, thấy thằng bạn nhanh mồm lẹ miệng của mình lúc này im thín thút, mặt chảy nhão như thổi kem đánh răng vừa nặn ra khỏi ống.

Thực ra, Quý ròm có hoảng đến mấy cũng không đến nỗi á khẩu. Nhưng nó nghĩ trong tình thế này, nhỏ Hạnh chính là đưa thích hợp nhất để thay mặt cả bọn phân trần với chủ nhà. Vì so với nó và Tiểu Long, nhỏ Hạnh dù sao vẫn là hàng xóm gần gũi của cô Bốn Loan.

Nhỏ Hạnh dường như cũng hiểu vậy. Nên nó lí nhí phân bua:

- Cô ơi ... cô ... tại tụi cháu muốn đem quà cho em Hưng ...

Lần thứ hai, cô Bốn Loan giơ tay lên:

- Cô biết, cô biết! Cô chỉ không hiểu các cháu leo vô bằng cách nào thôi.

Mặt nhỏ Hạnh càng lúc càng giống quả cà chua chín:

- Tụi cháu từ ... nhà bác Đực leo qua ...

- À, chỗ đó có một khoảng tường vỡ!

Cô Bốn Loan kêu lên, trong khi bọn trẻ thấp thỏm dán mắt vào cô. Và tụi nó có cảm giác như vừa được ai lôi ra khỏi hố băng khi thấy cô bỗng dừng cười xòa:

- Hóa ra bác Đực vui tính cũng là đồng phạm với các Ông già Noel đấy.

Đang nói, mày cô Bốn Loan bỗng nheo lại:

- Nhưng tại sao các cháu phải vất vả thế?

- Tại ... tại ...

Nhỏ Hạnh ập a ập ứng một hồi vẫn không tào nào nói hết câu. Chẳng lẽ lại bảo huych toẹt là tại cô Bốn Loan không màng gì đến nỗi háo hức của Hưng sún. Đã thế, cô còn thẳng thừng xỏ toẹt ước mơ của thằng nhóc. Cho nên tụi nó thấy tội Hưng sún quá. Cho nên tụi nó mới nửa đêm khuya leo lên tường vào đây. Chứ thật ra tụi nó vẫn biết làm như thế là không nên.

Những lời bộc bạch phân trần gợn lên trong đầu nhỏ Hạnh lẫn tẩn như những làn sóng. Nhưng những làn sóng đó lại không lan ra tới cửa miệng nó được. Vì nói như thế, chẳng khác nào trách cứ chủ nhà.

Nhỏ Hạnh cứ âm ừ mãi, tưởng như nó đang ngâm một cục xôi to tướng trong miệng, Quý ròm biết bạn đang rơi vào tình thế khó xử nhưng nó xem ra cũng chẳng khá hơn, mồm miệng liến láu của nó lúc này chẳng khác nào khẩu liên thanh bị kẹt đạn.

Ở bên cạnh, Tiểu Long ngồi nhìn hai bạn bằng cặp mắt lo lắng, bụng nặng như đổ đầy chì.

Như đọc được sự bối rối của bọn trẻ, cô Bốn Loan dời mắt từ nhỏ Hạnh sang gói quà lúc này đã được đặt ngay ngắn trên bàn và thốt nhiên cô mỉm cười:

- Cô chỉ hỏi cho vui vậy thôi, chứ thật ra cô biết các cháu phải khổ công như vậy chẳng qua là do ý tốt ...

Cô gật gù:

- Cô biết các cháu muốn đem lại cho em Hưng một niềm vui bất ngờ.

Trán bọn trẻ dần ra thấy rõ. Từng lời của cô Bốn Loan như dòng nước mát chảy qua lòng tụi nó.

Quý ròm sung sướng nghĩ: Như vậy là cô hiểu được động cơ nào thúc đẩy tụi nó đêm hôm phải leo tường vào nhà cô. Như vậy là cô đã không quở trách gì.

Nhưng chỉ một phút sau, thẳng ròm chợt nhận ra mình mừng hơi sớm. Cô Bốn Loan không trách tụi nó chuyện đột nhập vào nhà nhưng giọng cô lại ra chiều phạt ý:

- Dù sao thì các cháu cũng không cần phải khổ sở như vậy. Cô là mẹ, cô phải biết lo cho con của cô chứ!

Nói xong, trước những bộ mặt ngệt ra của bọn trẻ, cô Bốn Loan đứng lên và thông thả quay vào phòng ngủ.

Lát sau, cô trở ra với một gói quà bọc giấy hoa trên tay. So với gói quà của bọn Quý ròm, gói quà của cô xem ra còn lớn hơn.

Ba cái miệng lập tức “ồ” lên.

Cô Bốn Loan đặt gói quà xuống bàn và lướt mắt qua những gương mặt ngơ ngác, tủm tỉm:

- Thực ra thì cô đã chuẩn bị cả rồi. Một lát nữa, cô sẽ cột gói quà này vào giày của em Hưng.

Trong một thoáng, nhỏ Hạnh cảm thấy gò má mình nóng bừng, màu đỏ lan ra tới tận chân tóc. Bây giờ thì nó biết là nó đã hiểu sai cô Bốn Loan quá xá. Hôm trước cô chỉ giả vờ nói với Hưng sún thế thôi. Đó là cô nói trêu. Nhưng nhỏ Hạnh lại tưởng thật. Minh đúng là nhanh nhẩu đoảng! Nhỏ Hạnh nghĩ bụng, ngay lúc đó nó không rõ là nê cười hay nên khóc.

Tiểu Long nhìn gói quà của cô Bốn Loan bằng ánh mắt như thể có một con công đang xòe đuôi trước mặt nó:

- Cô ... cô ...

Nó ấp úng được hai tiếng rồi khụt khịt mũi quay nhìn nhỏ Hạnh.

Cái nhìn của Tiểu Long rõ ràng là hàm ý trách móc. Nhưng cái ẩn ý đó chẳng hiệu quả tí ti ông cụ nào. Vì vừa thấy thẳng mặt cự quây, nhỏ Hạnh đã hấp tấp quay mặt đi chỗ khác.

- Tuyệt quá! – Như để giải vây cho nhỏ bạn, Quý ròm đột ngột reo lên – Như vậy là Ông già Noel sẽ tặng nhóc Hưng tới hai gói quà.

- Ồ, như vậy càng hay chứ sao!

Nhỏ Hạnh nhanh nhẩu phụ họa, nó vẫn không quay đầu lại và Tiểu Long tất nhiên đã nghe tiếng nói của cô bạn phát ra từ đằng sau mái tóc.

Cô Bốn Loan mỉm cười:

- Thằng Hưng của cô dạo này siêng năng lắm, nếu được Ông già Noel tặng tới hai món quà thì cũng không có gì là quá đáng!

- Không! Con không thích hai gói quà đó đâu! Con chỉ muốn quà của Ông già Noel thật cơ!

Cô Bốn Loan và bọn trẻ lập tức ngoảnh đầu lại và trong một thoáng ai nấy đều có cảm giác trời đang sập xuống đầu mình khi phát hiện Hưng sún đang đứng lù lù chỗ đầu cầu thang.

Chả rõ thằng nhóc đứng đó tự bao giờ, nhưng chắc chắn ánh đèn sáng và tiếng trò chuyện rì rầm của mọi người dưới nhà đã đánh thức nó dậy.

Có khi nó đã nghe hết mọi chuyện rồi cũng nên! Tiểu Long lo lắng nhủ bụng và bất giác cúi gầm mặt xuống. Ở bên cạnh, nhỏ Hạnh và Quý ròm cũng vội vã quay mặt về hai phía.

Rõ ràng bọn trẻ không dám nhìn nhau để khỏi thú nhận qua ánh mắt của mình rằng cái kế hoạch mà bọn nó đã dày công sắp xếp cho đến phút này có thể nói là đổ bể thảm thương.

Không chỉ bọn Quý ròm, trước sự việc bất ngờ này, cả cô Bốn Loan cũng gần như á khẩu. Cô cứ ngẩn ra nhìn Hưng sún, không biết phải nói gì. Một bầu không khí ngưng ngập và bất an chạy khắp căn phòng.

Hưng sún là thằng lỏi ác nhơn. Thốt ra một câu, nó nín luôn. Thấy mọi người trở mắt ra nhìn nó, nó cũng lặng thinh nhìn lại mọi người.

- Thật ra thì ... thật ra thì ... - Mãi một lúc, cô Bốn Loan mới ấp úng lên tiếng – con biết không, đây chính là quà của ... Ông già Noel thật ...

Quý ròm liếm môi:

- Đúng là của ... của ông già Noel! Ông đã nhờ tụi anh ... chuyển cho em ...

Quý ròm vốn ăn nói trơn tru, lưu loát nhưng bữa nay giọng nó bỗng dừng đứt khúc như người nấc cụt, lại yếu xìu không có chút hơi nào. Tại nó thấy trong lòng hàng ngàn câu nói dóc mà nó từng nói trước nay, chưa có câu nói dóc nào khó tin như câu nói lúc này.

Hưng sún lắc đầu:

- Em chưa nghe nói Ông già Noel nhờ người khác chuyển quà bao giờ. Theo bạn Tùng nói thì ông ấy luôn luôn tự mình cột quà vào dây giày.

- Nhóc Tùng mà biết gì! – Quý ròm hừ mũi – Ông ấy chỉ cột quà vào giày khi nào không gặp ai kia. Còn nếu đã gặp ai đó thì ông ấy nhờ chuyển giúp để còn nhanh chóng đi qua nhà khác chứ!

Nhưng nó chưa kịp thở ra đã phải thót bụng lại. Vì tiếng thằng Hưng sún đã vang lên rành rọt:

- Chứ không phải các anh chị ôm quà chui qua từ chỗ bức tường vỡ cạnh nhà bác Đực hả?

Câu nói của thằng nhóc khiến mọi người suýt nữa nhảy dựng. Hóa ra thằng nhóc đã thức dậy từ lâu và đã nghe hết mọi chuyện.

Tiểu Long nhăn nhó liếc sang Quý ròm, thấy mặt thằng bạn còn nhăn nhó hơn cả mình, cứ như thể một tờ giấy vừa bị ai vò nát, có vuốt đến mấy cũng không làm sao phẳng phiu lại được.

Nhà thông thái Hạnh cũng bất thần đánh mất sự thông thái. Nó rùn vai lại, người đột nhiên sụp xuống như thể chiếc ghế nó ngồi đang đặt trên cát ướt.

- Dù sao thì con cũng không nên có thái độ như thế! – Thốt nhiên cô Bốn Loan đàm quạu, cô quắc mắt nhìn con – Đây là quà Noel các anh chị tặng con.

Bị mẹ la, mắt Hưng sún chớp lia chớp lia. Có lẽ không cần phải thông thái mới biết thằng nhóc đang ngỡ ngàng vì không ngờ mình chuyển thắng thành bại quá xá nhanh như vậy.

Quay sang Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh, nó liếm cặp môi khô rang:

- Em ... xin lỗi ...

Hưng sún lần bước xuống cầu thang, đến trước chiếc bàn.

Nhỏ Hạnh cầm lên gói quà chìa ra:

- Anh chị tặng em nè.

Hưng sún chưa kịp đón lấy gói quà nhỏ Hạnh đưa, mẹ nó đã cầm lên gói quà của mình:

- Còn cái này là của mẹ tặng con.

Hai tay ôm hai gói quà mà mặt mày thằng nhóc chẳng thấy phấn khởi chút xíu nào. Nó cúi đầu, lí nhí:

- Cảm ơn mẹ. Cảm ơn các anh chị.

Hưng sún liếc hai gói quà trên tay bằng ánh mắt phải nói là quá sức hững hờ rồi lủi thủi quay mình đi trở lại phía cầu thang.

Ở phía sau, mọi người lặng lẽ nhìn theo nó. À quên, riêng nhỏ Hạnh không nhìn. Nó khép vội mắt lại, theo cái kiểu người ta vội khép cửa để khỏi chứng kiến những cảnh đau lòng đang diễn ra ngoài đường phố.

Nhưng nhỏ Hạnh chẳng nhắm mắt được lâu. Một tiếng thét bất thần vang lên từ trên căn gác khiến nó giật mình mở choàng mắt. Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì, cô Bốn Loan đã tái mét mặt, kêu lên:

- Có chuyện gì rồi!

Cùng với câu nói, người cô Bốn Loan đã vụt lại chân cầu thang. Phóng sát sau lưng cô Bốn Loan là Tiểu Long. Sau Tiểu Long là Quý ròm. Mặt người nào người nấy lộ vẻ căng thẳng.

Nhỏ Hạnh chạy sau cùng. Khi nó lên tới lưng chừng cầu thang đã nghe tiếng cô Bốn Loan hỏi giật:

- Hưng! Có chuyện gì thế con?

Nhỏ Hạnh nhô đầu lên, thấy con nhà Hưng sún đứng như trời trồng, hai gói quà trên tay rớt xuống sàn không biết tự bao giờ.

Lạ một điều, Hưng sún dường như không nghe thấy tiếng chân rầm rập của mọi người, cũng không nghe câu hỏi của cô Bốn Loan. Nó vẫn đứng quay mặt ra cửa sổ, mắt mở to.

Gần như cùng lúc, cô Bốn Loan, Tiểu Long, Quý ròm, Hạnh, cả bảy tám con mắt đều nhìn theo hướng Hưng sún đang nhìn.

Và cũng như Hưng sún, tám con mắt lập tức trợn tròn. Vì ngay tại cửa sổ, nơi chiếc giầy Hưng sún đang treo toàng teng, dưới luồng ánh sáng mờ mờ hắt lên từ phòng ăn, ai nấy đều trông thấy một gói quà sắc sỡ đã được cột lủng lẳng vào sợi dây giầy không biết tự lúc nào.

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính lên sống mũi, hoang toàn là theo thói quen, bởi thực tình thì nó đâu có tin vào mắt mình.

Lâu thật lâu, chẳng ai thốt lên được tiếng nào.

Cuối cùng, Hưng sún là người mở miệng trước. Nó bước tới một bước, đã có thể đưa tay sờ vào gói quà bất ngờ kia.

Nhưng Hưng sún vẫn không giơ tay lên. Có vẻ như nó chưa muốn động đến gói quà trước mặt, sợ rằng một cử động đột ngột sẽ làm mọi thứ tan biến đi như trong giấc mơ.

Nó đứng đó, đã gần cửa sổ hơn, nhưng chỉ lăm bắm:

- Như vậy là Ông già Noel đã đến. Như vậy là ông ấy đã đọc thư mình, đã biết những cố gắng của mình ...

Lăm bắm tức là nói khẽ, rất khẽ, nhưng vì bầu không khí lúc này im phăng phắc nên những người đứng sau lưng Hưng sún vẫn nghe rõ mồn một.

Mọi người cùng nghe, cùng hoang mang, nhưng mỗi người suy đoán một kiểu khác nhau.

Cô Bốn Loan nghĩ: Bọn trẻ này tinh quái thật, chúng cột quà lúc nào mà mình không hề hay biết! Lại còn vờ để mình bắt quả tang nữa chứ, đúng là một lũ quỷ con!

Tiểu Long và Quý rờm lại nghĩ: cô Bốn Long lại là một “đối thủ” đáng gờm. Cô cứ vờ vờ vịt vịt mà thực ra đã chuẩn bị đầu vào đầy cả rồi. Ghê thật!

Riêng nhỏ Hạnh, đôi môi nó lúc này đang tím tím. Vì nó biết gói quà bất ngờ kia không phải là tác phẩm của tụi nó, cũng không phải của cô Bốn Loan. Chỉ sau một thoáng nghĩ ngợi, nó đã đoán ra đó là hành động của ai rồi. Hưng sún chẳng đã tiết lộ cho nó biết ai là người đã chuyển lá thư của thằng nhóc cho Ông già Noel đó sao!

Ba tài thật! Nhỏ Hạnh vui vẻ nhủ bụng và nếu đèn trên căn gác bật sáng, hẳn mọi người sẽ nhận thấy đôi mắt nó lúc này đang long lanh cảm động ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-44-qua-tang-ba-lan>